

Ι.ΟΙΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θδός Πατησίων ἀριθ. 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χάρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετὰφρασίς Χαρ. Ἀνρίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετὰφρασίς Αἰσώπου, (συνέχεια). — Γρηγορίου Δ. Ξεροπούλου : ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτά**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἡ μαρκησία ἔπεσεν ἐν-ρομος καὶ καταβεβλημένη (Κεφάλαιον ΚΖ).

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ANNINOY

[Συνέχεια]

— Στρατηγέ μου, ὁ κύριος δουξ Βανδὼμ ἦλθεν ὀλίγον ἀργὰ καὶ δὲν ἠύχαριστήθη διὰ τὸ κατάλυμα. Ὁ κύριος Βουφλέρ ἤφθασεν ἐπίσης καὶ εὗρεν ὅτι ἐπεθύμει...

— Κύτταξ' ἐκεῖ! εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ· διατί αὐτὴ ἡ ἀδικία;

— Ἀπὸ κακῆν διάταξιν, στρατηγέ μου, εἶπεν εἰς τῶν ἀξιωματικῶν.

— Ἀπὸ προτίμησιν, εἶπεν ἕτερος. Ὁ κύριος Βουφλέρ ἔχει μαζί του τὸν κύριον δοῦκα τῆς Μαινῆς.

— Καὶ λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Ρυβαντέλ.

— Λοιπόν, στρατηγέ μου, εἶπεν ὁ ὑπαπιστής, ὁ κύριος δουξ Βανδὼμ λίαν ὀργισθεὶς εἶπεν, ὅτι ἀφοῦ δὲν τοῦ ἔδιδον κατάλυμα, θὰ εὗρισκεν αὐτός.

— Καὶ ἐγὼ θὰ ἔκαμνα τὸ ἴδιον, εἶπε

γρουλλίζων ὁ Ρυβαντέλ· ἐξακολούθησε, Λαφρεναί.

— Ἐνεκα τούτου, στρατηγέ μου, οἱ σωματοφύλακες ἀνεῦρον ἐν ὄρατον κτίριον, εἰς μίαν ὁδὸν παράμερον, πλήρη ὠραίων δένδρων καὶ ἤθελον αὐτὸ τὸ κτίριον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κατάλυμα διὰ τὸν κύριον δοῦκα Βανδὼμ.

— Δὲν κατηγοροῦ τοὺς σωματοφύλακας.

— Δυστυχῶς, στρατηγέ μου, τὸ κτίριον εἶνε μοναστήριον.

— "Ω, διάβολε!

— Μοναστήριον κκλοραϊῶν αὐγουστινιανῶν.

— Νὰ πάρη ἡ ὀργή!

— Καὶ οἱ σωματοφύλακες διέρρηξαν τὴν θύραν.

— "Αἱ!

— Αἱ κκλοραῖαι ἐφώναζαν ἀρεκτά.

— Τὸ πιστεύω.

— Ἔστειλαν νὰ καθικετεύσουν τὸν κύριον δοῦκα Βανδῶμ.

— Ὁ ὁποῖος βέβαια εἶχε κοιμηθῆ.

— Ὁ κύριος δοῦξ Βανδῶμ εἶχε κατακλιθῆ εἰς τὰ δωμάτια, τὰ προωρισμένα διὰ τὰς βασιλίσσας, ὅσαι διέρχονται ἀπ' ἐδῶ.

— Καὶ ἐσηκώθη;

— "Ὀχι, στρατηγέ μου! ἐστράφη ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος καὶ ἀπήντησε... Μὰ τὸν Θεόν, στρατηγέ μου, θὰ ἐπήγαινα ὑπὸ κράτησιν, ἂν σὰς ἐπανελάμβανα τί ἀπήντησεν!

— Ἀκοῦς, ἀκοῦς! καὶ κατόπιν;

— Κατόπιν αἱ κκλοραῖαι ἀπετάθησαν πρὸς τὸν κύριον Βουφλέρ, ὅστις εἰδοποίησε τὸν κύριον δοῦκα τῆς Μαινης. Οἱ κύριοι αὐτοὶ ἐπεσκέφθησαν τὸν κύριον δοῦκα Βανδῶμ καὶ ἐφιλονείκησαν ἀρεκτὰ δυνατὰ.

— Τί ἀτυχία! ἀνέκραζεν ὁ Ρυβαντέλ, νὰ μὴ εὐρεθῶ παρῶν! πάντα λείπω εἰς τοιαύτας καλὰς περιστάσεις.

— "Ω! δὲν ἐτελειώσε, στρατηγέ. Φθάνετε εἰς καλὴν στιγμήν... τώρα ἤρχισε σχεδόν.

— Λαφρεναί, μοῦ δίδεις πολὺ εὐχάριστον εἶδησιν!... Πῶς! οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι μεγάλοι πρίγκιπες, διότι ἂν ὁ κύριος Βουφλέρ δὲν εἶνε πρίγκιψ, ἔχει ὅμως πρίγκιπικὴν ὑπερηφάνειαν, τὰ τρία ἐκεῖνα ἐπίσημα ὑποκείμενα ἐξακολουθοῦν ν' ἀλληλοτρῶγονται; Ἄς ὑπάγωμεν νὰ προφθάσωμεν μὴ φαγωθῶν ἐξ ὀλοκλήρου.

— Στρατηγέ μου, σὰς δίδω μίαν φιλικὴν συμβουλὴν, εἶπεν εἰς τῶν ἀξιωματικῶν. Μιμήθητέ με, μιμήθητε τὸν κύριον Ζοαγῆζ καὶ τὸν κύριον Βιλλεμύρ, οἱ ὅποιοι κρατοῦν τὰ στρατεύματα τῶν κατὰ μέρος καὶ δὲν ἀναμιγνύονται εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Ἀφήσατε τὸν κύριον δοῦκα Βανδῶμ νὰ φιλονεικῆ μὲ τὸν κύριον Βουφλέρ. Οἱ σωματοφύλακες εἶνε ἱκανοὶ νὰ ὑπερασπισθῶν μόνοι τῶν. Αὐριον αὐτούς, ἐπειδὴ εἶνε ἐκλεκτὸν σῶμα, δὲν θὰ τοὺς τιμωρήσουν! καὶ θὰ ἐξηνάγκαζον ἡμᾶς τοὺς ἄλλους νὰ πληρώσωμεν διὰ τὰ γενόμενα.

— Εἶνε φρόνιμος ἡ συμβουλὴ σου, ἀπήντησεν ὁ στρατηγός... ἀλλὰ ποῦ εἶνε τὸ ἱππικόν μου;

— Ἐκεῖ πέρα, ἐν τάξει παρατεταγμένον παρὰ τὴν κλιτύν, ἀπήντησεν ὁ ὑπασπιστής.

— Καὶ οἱ σκαπανεῖς; θέλω νὰ κρεμάσω μερικὸς ἀπ' αὐτούς, διότι ἔκαμαν χιλίας καταχρήσεις καθ' ὁδόν.

— Ἔστω ἄς κρεμάσωμεν μερικὸς, εἶπον οἱ ἀξιωματικοί, θὰ περάσῃ καὶ ἡ ὥρα τοιουτοτρόπως.

— Ἐν τούτοις καλὸν εἶνε νὰ μάθωμεν τί συμβαίνει εἰς τὴν πόλιν, ἐπανέλαβεν ὁ κύριος Ρυβαντέλ, εἰς ὃν τὸ σκάνδαλον, τὸ προξενούμενον παρὰ τῶν πρίγκιπων, ἐνέπνεε κακεντρεχῆ χαρὰν! εἶνε ἀδύνατον νὰ κοιμηθῆ ὁ κύριος δοῦξ Βανδῶμ μὲ ὄλον αὐτὸν τὸν πάταγον.

— "Ω! ἔχομεν εἰδήσεις κατὰ πᾶν τέταρτον τῆς ὥρας, ἀπήντησεν ὁ Λαφρεναί. ὁ ταξίαρχος στέλλει κανένα πρὸς κατόπτεισιν εἰς τὴν πόλιν καὶ μᾶς φέρουν τακτικὸν δελτίον.

Ὁ Ρυβαντέλ γελῶν ἐπλησίασε πρὸς τὸν Γεράρδον, ὃν οὐδεὶς ἀκόμη εἶχε παρατηρήσει, καὶ ὅστις ἔβλεπε τὴν σκηνὴν ἐκείνην μετὰ τῆς συνήθους αὐτοῦ μελαγχολίας.

— Βλέπεις, Λαβερνή; τῷ εἶπεν ἡ ἐκστρατεία ἀρχίζει καλὰ! θὰ διασκεδάσωμεν καμπόσον. Προσπάθησε νὰ εἰσαι καὶ σύ.

— Οἴμοι, στρατηγέ! δὲν ἔρχομαι ἐδῶ διὰ νὰ διασκεδάσω.

— Ποῖος εἰξεύρει; θὰ διασκεδάσης ἴσως ἀκουσίως! καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ καλλίτερος τρόπος.

— Εἰδήσεις, εἰδήσεις! ἀνέκραζαν παρὰ τὴν ὄχθην τῆς τάφρου πλῆθος νέων ἀξιωματικῶν, ὧν ἐγγύθεν διήρχετο μετὰ σπουδῆς ἔφιππος ἀγγελιαφόρος.

Ὁ ἱππεὺς ἔφθασε πλησίον εἰς τὸν Λαφρεναί.

— Κύριε, τῷ εἶπεν, ὁ ταξίαρχος σὰς εἰδοποιεῖ ὅτι πρέπει χωρὶς ἄλλο ν' ἀνεύρετε τὸν κύριον Ρυβαντέλ! σημαίνει τὸ προσκλητήριο! οἱ σωματοφύλακες πολιορκοῦνται περὶ τὸ κτίριον, τὸ ὅποῖον ἐξέλεξαν ἀπὸ τὰ στρατεύματα τοῦ κυρίου Βουφλέρ. Ὁ τελευταῖος οὗτος ζητεῖ ἐπικουρίας. Ἐν τοσοῦτῳ διὰ τῆς πύλης τοῦ Μόνος ἔφθασεν ἕν σῶμα ἱππέων ἀγνώστων ἀκόμη καὶ δὲν εἰξεύρουσιν ὑπὲρ τίνος μερίδος θὰ κηρυχθῶσιν αὐτοί.

Ὁ Ρυβαντέλ προέβη.

— Στρατιῶτα, εἶπε, πήγαινε νὰ εἴπης εἰς τὸν ταξίαρχον ὑποδιοικητὴν μου ὅτι δὲν ἐννοῶ νὰ κινηθῆ ἀπὸ τὴν θέσιν του. Τὸ ἐλαφρὸν ἱππικὸν διοικῶ ἐγὼ καὶ ὄχι ὁ κύριος Βουφλέρ ἢ ὁ κύριος δοῦξ Βανδῶμ. Μέχρι νεωτέρας διαταγῆς δὲν ὑποκείμεναι εἰς κανένα, διότι κανεὶς δὲν ὑπάρχει ἀρχιστρατηγός, διορισθεὶς παρὰ τοῦ βασιλέως. Λοιπὸν κανεὶς νὰ μὴ κινηθῆ καὶ κανεὶς νὰ μὴ ὀμιλήσῃ ἀπὸ τοὺς στρατιώτας μου! ἂν θέλῃ κανεὶς νὰ μοῦ ὀμιλήσῃ ἰδιαιτέρως, ἄς μοῦ τὸν φέρουν ἐδῶ. Ἐδῶ ἰδρῶ τὸ ἀρχηγεῖόν μου, ἐπάνω εἰς αὐτὰς τὰς πέτρας. Δὲν εἶμαι ἐγὼ τόσο πολὺ δύσκολος, διότι δὲν εἶμαι πρίγκιψ. Πήγαινε, στρατιῶτα!

— Αὐτὸ θὰ εἰπῆ ὀμιλία! εἶπον οἱ ἀξιωματικοὶ χαιρόντες εἰς ἄκρον, διότι τὰ πράγματα περιεπλέκοντο.

— Δὲν εἶνε ἀληθές; Τί λέγεις, Λαβερνή; ἠρώτησε σιγὰ τὸν νέον ὁ στρατηγός κατευχριστημένος.

— Αἱ ἀτυχεῖς μοναχί! ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος.

— Μπᾶ! ἂν οἱ μὲν ἐπετέθησαν κατ'

αὐτῶν, ἔχουν καὶ αὐταὶ τοὺς ὑπερασπιστάς των. Ἄ!... ἐννοῶ!... ἐπειδὴ πρόκειται περὶ μοναχῶν, ἐσυλλογίσθησεν τὴν ἰδικὴν σου!... Ἀποχαιρέτισέ με, Λαβερνή, καὶ πήγαινε!

Ἄλλος ἀγγελιαφόρος ἀφίκετο καλπάζων ἐν σπουδῇ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

— Τί τρέχει πάλιν; ἠρώτησεν ὁ Ρυβαντέλ.

— Στρατηγέ, αἱ κκλοραῖαι φεύγουν ἀπὸ τὸ μοναστήριον! ἐδανείσθησαν ἀπὸ τὸν κύριον Βουφλέρ τὰ φορτηγά του ἀμάξια! πήγαινον νὰ κατοικήσουν εἰς ἕν μετόχιον, τὸ ὅποῖον ἔχουν πλησίον τῆς Κυαιθραίνης, καὶ ὁ κύριος Βουφλέρ σὰς παρακαλεῖ νὰ χορηγήσετε εἰς αὐτὰς ἕνα οὐλαμὸν διὰ νὰ τὰς συνοδεύσῃ.

— Ἄ! ὄχι, διόλου! ἀπήντησεν ὁ Ρυβαντέλ δυσθύμως! δὲν ἔχω νὰ λάβω διαταγὰς ἐγὼ ἀπὸ τὸν κύριον Βουφλέρ! ἐξ ἄλλου τὰ ἄλογα μὲ εἶνε κουργασμένα! εἶπέ το αὐτὸ εἰς τὸν μαρκήσιον Βουφλέρ.

Ὁ ἱππεὺς ἀπῆλθε πάλιν καλπάζων.

— Στρατηγέ, εἶπε σιγὰ ὁ Γεράρδος πρὸς τὸν κύριον Ρυβαντέλ, προσέξατε, διότι ὁ κύριος Βουφλέρ δὲν σὰς ἀποτείνει διαταγὴν, ἀλλὰ παράκλησιν. Εἶνε ἀπάνθρωπον ἴσως ν' ἀφήσετε τὰς δυστυχεῖς, ἐκεῖνας γυναῖκας νὰ ὑπάγουν μόναι τὴν νύκτα, ἐνῶ ὑπάρχουν εἰς τὰ πέριξ τόσοι σκαπανεῖς καὶ φαυλόβιοι, οἱ ὅποιοι περιπλανῶνται. Θὰ σὰς μεμφοῦν, στρατηγέ, ὡς ἄνθρωπον, ἂν ὄχι ὡς ἀξιωματικόν. Χάριν ἐμοῦ, ὅστις σὰς παρακαλῶ, δώσατε ἕνα οὐλαμὸν πρὸς συνοδίαν τῶν μοναχῶν. Καθὼς ἐλέγετε πρὸ ὀλίγου, μοῦ ἐμπνέουν, καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω διατί, μυστηριῶδες ἐνδιαφέρον.

— Φίλτατέ μου Λαβερνή, εἶπεν ὁ ἰσχυρογνώμων στρατηγός, λυποῦμαι πάρα πολὺ ὅτι δὲν θὰ σ' εὐχαριστήσω, ἀλλὰ τὴν ὑπηρεσίαν μου ἐγὼ δὲν τὴν ἐκτελῶ μὲ αἰσθηματικὴν ἰσχύον. Νὰ δώσω μίαν διαταγὴν καὶ νὰ τὴν ἀνακαλέσω κατόπιν δὲν τὸ κάμνω, διότι τὸ τοιοῦτο δὲν ἀρμόζει εἰς στρατιωτὴν. Εἶπα ὅτι δὲν θὰ χορηγήσω συνοδίαν εἰς τὰς κκλοραῖας καὶ εἶχα ἄδικον ἴσως, τὸ ὀμολογῶ! ἡ ἀρνησίς μου εἶνε βάνυσος, τὸ ἀναγνωρίζω, ἀλλ' ἀφοῦ τὸ εἶπα, δὲν τὸ ἀνακαλῶ πλέον.

Ἐφάνη τότε προχωροῦν βραδέως ἐκ τῆς πόλεως διὰ τῆς κυρίας ὁδοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν στρατιωτῶν, παραμεριζόντων ὅπως ἀφήσωσιν εἰς αὐτὸ ἐλευθέραν τὴν διαβάσιν, μέγα ἀμάξιον κλειστὸν περιέχον τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν τῶν φυγῶν μοναχῶν.

Πανία κακῶς συνηρμοσμένα, ἔσκεπον τὸ ἀμάξιον, ὑπὸ τὴν σκέπην δὲ ταύτην μυρία ἐπιπτον ἐτακτικὰ βλέμματα, περιέργη ἢ σκριαστικά. Δύο ἱππεῖς μόνοι συνώδευον τὸ πρῶτον αὐτὸ ἀμάξιον καὶ κατὰ τὴν διαβάσιν αὐτῶν πολλὰ ἤκουσαν σκώμματα ἐκ μέρους τῶν στρατιωτῶν.

Τολμηροὶ τινὲς ἀνήγειρον τὰ παραπετάσματα μὲ τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους ἢ τῆς λόγχης καὶ ἐσχολίαζον τὴν χάριν ἢ τὴν ἀσχημίαν τῶν ἐπτοημένων ἐκειῶν μορφῶν, ἄς πᾶρῶντα ἐφώτιζεν ἡ λάμψις πυρᾶς ἢ πυρσοῦ. Αἱ τκαίπωροι μοναχί

συνεσπειρωμένοι, συνεσταλμένοι, τρέμουν, θά ἐνεποιούν οἶκτον καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς Ταρτάρους. Ἄλλ' ἐπειδὴ οὐδένα διέτρεχον κίνδυνον αἱ ταξιδιώτιδες, οἱ γάλλοι ἵπποις διεσκέδαζον μὲ τὴν φυγὴν των.

Ὁ Ρυβαντέλ, ὀφείλομεν νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον δυσχερῆς κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του, ὅτε τὸ ἀμάξιον διήλθε πρὸ αὐτοῦ.

Ἄλλ' αἰφνης, ἔνεκα διατυπώσεώς τινος ἴσως, τὸ ἀμάξιον ἐστάθη παρὰ τὴν πύλην. Εἴτε διότι ἐμπόδιζον τὴν διάβασιν οἱ συνηγμένοι καὶ συνωθούμενοι ἐκεῖ, ὅπως κάλλιον ἴδωσι στρατιῶται, εἴτε διότι οἱ ἵπποι εἶχον ἀποκάμει, τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὸ ἀμάξιον δὲν προυχώρει πλέον.

Αἰφνης κινήσεις ζωηρὰ ἐγένετο ἐν τῇ πόλει. Ἴπποις ἔτρεχον μετὰ σπουδῆς, ἀνηλεῶς περῶντες ἀνὰ μέσον τῶν ὀμίλων τῶν στρατιωτῶν καὶ ἀνατρέποντες αὐτούς.

Μία κραυγὴ προηγείτο τῶν ἵππέων ὡς ὁ ἀνεμος προηγείται τῆς θυέλλης.

— Ὁ Λουβοά, ὁ Λουβοά! ἐκραυγάζεν ὄλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος κλίνων ὡς οἱ στάχυες ὑπὸ τὴν ὀρμὴν τῆς λαίλαπος.

Ἐπὶ κεφαλῆς εἴκοσιν ἐρίπων ἐπιλέκτων προυχώρει ὁ μαρκησίος Λουβοά μὲ τὸ πρόσωπον ἐξημμένον καὶ περιρρυτον ἐκ τοῦ ἰδρώτος καὶ μὲ φωνὴν βραγχνήν.

— Ἰδοὺ ὁ Λουβοά, εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ πρὸς τὸν Γεράρδον. Φύγε, Λαβερνή.

Ἄλλ' ὁ Γεράρδος δὲν τὸν ἤκουεν. Καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ἀμάξιον ἐκινεῖτο ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του καὶ ἐνῶ εἴκοσι πυρσοὶ ἐφώτιζον αὐτὸ μὲ τὰς ἀπαισίους λάμπεις των ὁ νέος ἐνόμισεν ὅτι ὑπὸ τὰ παραπετάσματα διέκρινεν ὡσεὶ ὀπτασίαν, ὡσεὶ σκιὰν φευγαλέαν ὀνείρου τὴν ὠχρὰν καὶ τεθλιμμένην μορφήν τῆς Ἀντωνιέττας, ἣτις θαμβωθείσα ἀπὸ τὴν αἰφνιδίον λάμπειν, ἔκρυψε τὸ πρόσωπον μεταξὺ τῶν χειρῶν του.

Ὁ Γεράρδος ἀφῆκε κραυγὴν καὶ ἔμεινε βλέπων ἐν ἐκστάσει ἐν τῷ μέσῳ τῆς λάμπειας. Τὸ ἀμάξιον ἐκυλίσθη βραδέως εἰσδύον εἰς τὸ σκότος, αἱ λευκαὶ χεῖρες ἀπεσύρθησαν ἐκ τοῦ ἄβρου προσώπου, τὸ ὅποιον ἤδη ὁ νέος δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ διακρίνῃ, ὅποτε κραυγὴ ἐξελθούσα ἐκ τοῦ ἀμαξίου καὶ ἀπαντῶσα εἰς τὴν ἰδικὴν του ἔπληξεν εἰς τὴν καρδίαν τὸν ἀτυχῆ νέον, τὸν κυμαίνοντα μεταξὺ τῆς χιμαίρας καὶ τῆς πραγματικότητος.

Ἐξάλλος, τετυφλωμένος ἐκ τοῦ πάθους του, ὁ Γεράρδος ἠθέλησε νὰ κεντήσῃ τὸν ἵππον του διὰ νὰ φθάσῃ τὸ ἀμάξιον ἄλλ' ὁ Ρυβαντέλ ἤρπασε τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου του, λέγων αὐτῷ ταπεινοφώνως καὶ αὐστηρῶς :

— Ὅπισω! ἢ ἀλλῶως εἶσαι χαμένος!

Ὁ Γεράρδος ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, ἢ μάλλον εἶπεῖν, ἀνέκτησε τὰς αἰσθήσεις του· εὐρίσκατο ἀπέναντι τοῦ Λουβοά, ἐρυθροῦ ἐκ τῆς ὀργῆς, ὅστις δὲν τὸν εἶχεν ἀκόμη διακρίνει, ἀλλ' εἶχεν ἐν τοσοῦτῳ διατάξῃ τῆς ἵππεις του νὰ περικυκλώσωσι τὸν Βέβλον.

Σκοτοδνὴ φόβου καὶ ὀργῆς ἄμα εἰσήλ-

θεν εἰς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ νέου καὶ ἐτύφλωσεν αὐτὸν διὰ δευτέραν φοράν.

Ὁ Λουβοά διέτρεξε διὰ τοῦ βλέμματός τὸν περιστοιχίζοντα αὐτὸν κύκλον καὶ χωρὶς ἀκόμη νὰ διακρίνῃ τὸν Γεράρδον,

— Ἰδοὺ, λοιπόν, εἶπε βραδέως, πῶς τηρεῖται ἡ πειθαρχία καὶ ἡ εὐπρέπεια! Πῶς! ἦλθα λοιπόν ἐδῶ διὰ νὰ ἴδω παρομοίως παρεκτροπὰς! Νομίζει τις ὅτι εἶνε πόλις ἐχθρική κυριευθεῖσα ἐξ ἐφόδου! Ποῖος διοικεῖ ἐδῶ;

— Ἐγώ, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Ρυβαντέλ, ὅστις ἔκρυπτε τὸν νέον ὀπισθὲν του.

— Ὁ κύριος Ρυβαντέλ;.. πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Λουβοά· προχωρήσατε.

Ὁ στρατηγὸς δὴσθυμος, ἀλλ' ἠναγκασμένος νὰ ὑπακούσῃ, ἐκέντησε τὸν ἵππον του καὶ προυχώρησε πρὸς τὸν Λουβοά.

— Τί μὲ θέλετε, κύριε; ἠρώτησεν.

— Κύριε, ἠρνήθητε νὰ χορηγήσετε συνοδίαν εἰς τινὰς καλογοργίας... εἰς γυναικῆς σεβαστάς, ἃς εἶδα ἐξυθριζόμενας παρὰ τῶν στρατιωτῶν σας· αὐτὸ εἶνε ἀπρεπές, κύριε!

Ὁ Ρυβαντέλ ἐφρούαζεν.

— Κύριε, εἶπε· δὲν εἶχα διαταγὰς καὶ πρὶν μὲ ἐλέγχετε μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἔπρεπε νὰ φροντίσετε νὰ μοῦ πέμψετε τοιαύτας ἢ νὰ μοῦ τὰς φέρετε ὁ ἴδιος, ἀφοῦ εἴσθε παρών.

— Ἐχετε ἀνάγκην διαταγῶν, ὅπως ἐμποδίσετε τὴν ἀταξίαν; Σὰς εἶδα πρὸ ὀλίγου ἰδίως ὄμμυσι νὰ κρατήσετε ἐκ τοῦ χαλινοῦ τὸν ἵππον ἐνὸς αὐθάδους, ὅστις ἤθελε νὰ τρέξῃ κατόπιν τοῦ ἀμαξίου, μὲ τὸν σκοπὸν ἀναμφιβόλως νὰ προσβάλλῃ τὰς μοναχάς. Ὁ καλὸς ἀξιωματικὸς δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰς χεῖρας του διὰ νὰ ὑπακούσῃ τὰς διαταγὰς του.

— Κανεὶς ἀπ' ἐδῶ δὲν ἔτρεξεν ὀπίσω ἀπὸ τὸ ἀμάξιον, ἀπήντησεν ὁ Ρυβαντέλ ἔντρομος ἐξ αἰτίας τοῦ Γεράρδου.

— Τὸν εἶδα, σὰς λέγω! ματαίως προσπαθεῖτε νὰ δικαιολογήσετε τὸν ἔνοχον. Μήπως εἶνε κανεὶς τῶν ἀξιωματικῶν σας;

— Ὁχι, κύριε.

— Δὲν ἦτο στρατιώτης τοῦ ἐλαφροῦ ἱππικοῦ. Ἐφερε στολὴν μαύρην· ποῖος ἦτο; Ὁ Ρυβαντέλ δὲν ἀπήντησεν.

— Ὁμιλήσατε! ἀνέκραξεν ὁ Λουβοά βιαίως τύπτων διὰ τοῦ ποδὸς τὸν ἀναβολέα ἐφ' οὗ ἐπάτει· ὀμιλήσατε καὶ ὀνομάσατε τὸν ἔνοχον, ἀφοῦ αὐτὸς εἶνε ἀρκετὰ ἀναῆδρος, ὥστε νὰ μὴ τὸ ὁμολογῇ μόνος του.

Ὁ Γεράρδος ἐκέντησε τὸν ἵππον του διὰ νὰ προβῇ ἐκτὸς τοῦ ὀμίλου καὶ προυχώρησεν ἀντιχρὸν τοῦ Λουβοά.

— Ἐγώ εἶμαι, κύριε, εἶπε μετὰ φωνῆς εὐσταθοῦς προσηλὸν τὸ βλέμμα ἀπτόητον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ ὑπουργοῦ.

Ὁ Λουβοά ὠχρίασεν ἢ μάλλον εἶπεῖν ἐγένετο πελιδνὸς ἀναγνωρίζων τὸν ἐχθρόν, οὗ ἡ μορφή ἐξήγειρεν ἐν ἑαυτῷ τόσας ἀναμνήσεις. Ὁ Ρυβαντέλ καὶ οἱ παρεστῶτες ἤρχισαν νὰ τρέμωσι διὰ τὸν ἀπερίσκεπτον ἐκεῖνον νέον, ὅστις ἔπιπτε τόσον ἀφρόνως

εἰς τοὺς φοβεροὺς ὄνυχας τοῦ γυπό. Παρρηρῖσκοντο πλείονες τῶν τριάκοντα ἀξιωματικῶν ἐκ τῶν ἐπιφανῶν καὶ διακόσιοι ὑπαξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται εἰς ἀπόστασιν ἐπιτρέπουσαν αὐτοῖς ν' ἀκούωσιν, οὔτινες παρηκολούθουν μετ' ἄκρας προσοχῆς καὶ ἐνδιαφέροντος τὴν σκηνὴν, ὀρῶντες τὰ γινόμενα καὶ ἀκούοντες τὰ λεγόμενα.

Ὁ Λουβοά τοσοῦτον συνεκινήθη ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, ὥστε ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἔμεινε ἀφωνος. Καὶ ὁ Γεράρδος ἐπίσης ἐτῆρε σιγὴν, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐλάλουν εὐγλώττως. Οὐδέποτε λέων ἀντιμετωπίζων ὄφιν ἐξετόξευσε βλέμματα μάλλον κεραυνοδόξα. Ἡ σιγὴ ἐκεῖνη τῶν δύο ἀντιπάλων ἔθλιβε τοὺς παρεστῶτας ὡς ἡ προσδοκία θανάτου.

— Τί ἐκάμνετε ἐκεῖ; καὶ τί ἐζητεῖτε μεταξὺ τῶν μοναχῶν; ἠρώτησεν ὁ Λουβοά.

— Ἀνεζήτουν μίαν, τῆς ὁποίας ἀφῆρεσατε τὴν ἐλευθερίαν.

— Καὶ τὴν ἀνεύρετε; ἠρώτησεν ὁ ὑπουργὸς μετ' ὕφους προσβλητικοῦ.

— Ὁχι, ἀλλ' ἀνεῦρον ὑμᾶς.

— Ποῖος εἴσθε σεῖς;

— Μὲ γνωρίζετε πολὺ καλὰ

— Ὑπολοχαγὲ Λαβερνή, σὰς διέταξα νὰ μένετε ὑπὸ κράτησιν ἐν τῇ οἰκίᾳ σας, ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως.

— Δὲν εἶμαι πλέον ὑπολοχαγὸς καὶ ἐρχομαι νὰ σὰς ἐρωτήσω διατί μοῦ ἀφῆρεσατε τὸν βαθμὸν μου;

— Ὁ ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως σὰς διατάσσει νὰ σιωπήσετε.

— Εἶμαι ὁ κόμης Λαβερνή, ἐπίσης γνήσιος εὐπατριδῆς ὡς ὑμεῖς καὶ σὰς ζῆσῶ λόγον διὰ τὴν προσβολὴν, τὴν ὅποιαν μοῦ ἐκάματε παραβιάζοντες τὴν θύραν τῆς οἰκίας μου μετὰ βανδύων χωροφυλάκων.

— Κύριε, δὲν ἦλθα ἐδῶ διὰ ν' ἀκούσω τὰς οἰκογενειακάς σας ὑποθέσεις.

— Ἀφοῦ εἴσθε ἐδῶ ὀφείλετε νὰ μοῦ ἀπαντήσετε ὅτι σὰς ἐρωτῶ, ἐπὶ τίνι δικαίωματι ὡς δήμιος ἐφονεύσατε τὴν μητέρα μου.

— Ἀθλιε! ἀνέκραξεν ὁ Λουβοά ἀνησυχῶν ἐπὶ τῷ ψιθύρῳ, ὃν ἐξήγειρον οἱ λόγοι ἐκεῖνοι.

— Δεῖξατε φρόνησιν! κύριε Λαβερνή, ἐψιθύρισεν ὁ Ρυβαντέλ καὶ τινες ἀξιωματικοὶ πρὸς τὸν νέον, ὅστις ἤρχιζε νὰ παραφέρεται ἐκ τῆς ὀργῆς.

Ὁ Λουβοά, ἐφ' οὗ ὄλων τὰ βλέμματα προσηλθύντο μετὰ μίσους, δὲν ἠνέχθη ἐπὶ πλέον τὴν ταπεινώσιν τῆς θέσεώς του.

— Μόνον εἰς τὸν βασιλέα, εἶπεν, ὀφείλω νὰ δίδω λόγον διὰ τὰς ἀποφάσεις, τὰς ὁποίας λαμβάνω ἐκτελῶν τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ. Ὁ βασιλεὺς σὰς ἔθεσεν ὑπὸ περιορισμὸν δι' ἐξ μῆνας καὶ σεῖς παρεβιάσατε τὴν διαταγὴν του.

Ὁ Γεράρδος ἐμειδίασε μετ' οἴκτου.

— Ὁμιλήσατε αὐθαδῶς πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβοά μετὰ βραδύτητος ὑποδηλώσεως ὄλην αὐτοῦ τὴν ὀργήν.

Ὁ Γεράρδος ἔνευσε καταφατικῶς.

— Προσεκαλέσατε τὸν ἀνώτερόν σας.

— Δὲν ἔχω ἄλλον ἀνώτερον παρὰ τὸν βασιλέα, ἀφοῦ δὲν εἶμαι πλέον ἀξιωματικός, δὲν προσκάλεσα τὸν ὑπουργόν, ἀλλὰ τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζα εὐπατρίδην.

— Ἀρκεῖ ὁμολογεῖς τὴν πρόκλησιν;

— Χίλιοι μάρτυρες τὴν ἤκουσαν, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος.

— Πολὺ καλὰ, ἀπήντησεν ὁ Λουβοᾶ μὲ μειδίαμα ὑαίνης εὐχαριστηθείσης. Κύριε Ρυβαντέλ, συλλάβετε τὸν κύριον Λαβερνή.

— Κύριε, εἶπεν ὁ στρατηγὸς σφίγγων τὰς πυγμὰς, λανθάνεσθε· ἐγὼ διοικῶ τὸ ἐλαφρὸν ἵππικὸν καὶ ὄχι τὴν χωροφυλακίαν.

Ψίθυρος ἐπιδοκιμασίας ἐξ ὄλων τῶν τάξεων τῶν παρεστώτων προερχόμενος, ὑπεδέχθη τὴν θαρραλέαν ἀπάντησιν τοῦ γηραιοῦ στρατιωτικοῦ.

Ὁ Λουβοᾶ ἐφρύαζεν ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπεν ἤθελα νὰ σᾶς εἶπω νὰ μοῦ πέμψετε τὸν ἀστυνόμον τοῦ στρατοῦ σας.

— Ὁ κύριος Λαβερνή, ἀπήντησεν ὁ Ρυβαντέλ, εἶνε ἀρχηγὸς τῶν δραγόνων καὶ ὄχι τοῦ ἐλαφροῦ ἵππικοῦ ἀνήκει εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ σώματός του.

— Ὁ κύριος Λαβερνή, ἀνέκραζεν ὁ Λουβοᾶ ἔξω φρενῶν ἐκ τῆς λύσσης, ἀνήκει εἰς ὅποιον τὸν παραδίδω, δὲν εἶνε πλέον ἀξιωματικὸς τοῦ βασιλικοῦ στρατοῦ· πᾶν ὄργανον τῆς δικαιοσύνης δύναται νὰ τὸν συλλάβῃ. Σᾶς διατάσσω νὰ μοῦ πέμψετε τὸν ἀστυνόμον τοῦ στρατοῦ σας. Ὑπακούσατε!

— Τοῦλάχιστον, εἶπεν ὁ Γεράρδος ψυχρῶς, ἰδοὺ ὅτι ὁ μαρκήσιος Λουβοᾶ ἐβεβαίωσεν ὅτι δὲν εἶμαι πλέον ἀξιωματικός. Κατεδικάσθη αὐτὸς ὁ ἴδιος. Ἀλλὰ διατί νὰ διαφιλονεικῶ τὴν τύχην μου; Μαρκήσιε Λουβοᾶ, ὁ κόμης Λαβερνή τὸν ὁποῖον ἐξυβρίσατε καὶ καταστρέψατε, τοῦ ὁποῖου ἐφρονέσατε τὴν μητέρα καὶ ἐκλέψατε τὴν μηστήν, ὁ κόμης Λαβερνή ὄνομα φέρων ἀκηλιδωτον, σᾶς ἐζήτησε λόγον διὰ τὰς προσβολὰς καὶ διὰ τὸ ἐγκλημα σας. Τῷ ἀπηντήσατε διατάσσοντες νὰ τὸν συλλάβωσιν. Εἶσαθε ἄνδρος! Καὶ ἔξ ὄλων ὅσοι μ' ἀκούουν, προσέξατε, οὐδεὶς ἐντιμὸς ἄνθρωπος ἔχει τὸ θάρρος νὰ μὲ διακόψῃ ἢ νὰ μὲ διαψεύσῃ. Αὐτὸ μὲ ἀρκεῖ ἔλαβα τὴν ἱκανοποίησιν, τὴν ὁποῖαν ἀρνεῖσθε νὰ μοῦ δώσετε. Ποῦ εἶνε ὁ ἀστυνόμος; παραδίδομαι. Ποῦ εἶνε ἡ φυλακὴ; πηγαίνω εὐχαρίστως. Μαρκήσιε, δακρυεῖς ἐκ τῆς λύσσης· ἐξεδικήθην τὴν μητέρα μου.

Ὁ Λουβοᾶ ἐποίησε κίνημα ἀπερίγραπτον ἀπέλπιδος ὀργῆς. Πρὸ στιγμῆν ἐφάνη ὡσεὶ θέλων νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐκείνου τοῦ ἀτιθάσσου, οὗ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξηκόντιζον φλόγας.

Ἀλλὰ καταβαλὼν προσπάθειαν ἐκρατήθη. Δέκα χωροφυλακὰς τῆς ἀστυνομίας τοῦ στρατοῦ παρουσιάσθησαν μεταξὺ τῶν παρεστώτων, περιεκύκλωσαν τὸν Γεράρδον καὶ ἀπήγαγον αὐτόν, ἐνθ' οὗτος προσεπάθει νὰ διακρίνῃ ἀπαξ ἔτι εἰς τὴν ὀ-

δὸν τὸ βαρὺ ἀμάξιον, ὅπερ ἀπεκόμιζε μακρὰν τὴν προσφιλή του ὀπτασίαν.

Ὁ Ρυβαντέλ πλησιάζας τὸν ἐνηγκαλίσθη μὲ ὀφθαλμοὺς ὑγροὺς καὶ μὲ φωνὴν συγκεκινημένην.

— Ὑγίαινε, στρατηγέ μου, εἶπεν ἡρέμα ὁ νέος πρὸς τὸν Ρυβαντέλ. Δὲν προεἶδομεν τοιαύτην λύσιν.

Πλείονες τῶν εἰκοσι εὐπατριδῶν προσελθόντες ἔσφιξαν τὴν χεῖρα τοῦ Γεράρδου, διότι ἐν Γαλλίᾳ πάντοτε ὑπῆρχον καὶ ὑπάρχουσι γενναῖοι ἄνδρες.

— Καλὴν ἐντάμωσιν καὶ ἔλπιζε πάντοτε ἐπ' ἐμοῦ! ἀπήντησεν ὁ ἀγαθὸς στρατηγὸς στρέφων τὰ νῶτα πρὸς τὸν Λουβοᾶ, πρὸ τοῦ ὁποῖου ἠνοιχθήσαν μετὰ πενθίμου σιγῆς αἱ τάξεις τῶν περισσώτων, ὅτε ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πόλιν.

Ἄλλ' ὁ Λουβοᾶ ὀλίγον ἐμερίμνα περὶ τῆς δημοτικότητος.

— Ἐξαιρετα! εἶπε καθ' ἑαυτόν· ἐκ τῶν τριῶν ἀνδρῶν, οἵτινες γινώσκουν τὸ μυστικόν μου, ἰδοὺ ὅτι ὁ μᾶλλον ἐπικίνδυνος ἐξαφνίζεται. Τὰ πάντα ἔχουν καλῶς!

ΚΓ'

Η ΕΠΑΥΡΙΟΝ

Τὴν ἐπαύριον ἥλιος λαμπρὸς ἀνατείλας ἐφώτιζε τὸ Οὐδάρδ καὶ ἐξωγοῦνε εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ πυργοδοσπότου ὅλα τὰ ἐαρινὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα εἶχον κύψει τὴν προτεραιάν ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν σωματοφυλάκων καὶ τῶν ἐπιλέκτων.

Ἡ δρόσος τῆς πρωίας, τὸ ἄσμα τῶν πτηνῶν διαραμφιζόμενος καὶ πηδῶντων ἐντὸς τοῦ φυλλώματος, ὁ ψίθυρος τοῦ ρύακος, οὗ τὰ ὕδατα εἶχον ἀποκαθαρισθῆ δὲν ἐξήγειραν ἀπὸ τοῦ βαθέος ὕπνου τοὺς κατοίκους τοῦ πύργου, ὃν εἶχον συνταράξει τὴν προτεραιάν τόσα παραδόξα συμβάντα. Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου κατελθὼν ἐπὶ τῶν τοίχων εἰσέδυσε διὰ τῶν ρωγμῶν τῶν παραθύρων, χωρὶς ν' ἀποσπάσῃ οὐδ' ἓνα κἄν στεναγμὸν ἀπὸ τοὺς ὄκνηρους ἐκείνους, τοὺς μακαρίως κοιμωμένους. Οὐδὲν ἐφαίνετο ζῶν ἐν τῷ πύργῳ καὶ εἰς τὰ πέριξ εἰμὴ ἰχθύς τινες, συνελθόντες ἐκ τῆς νυκτερινῆς ταραχῆς, οἵτινες ἐξερχόμενοι ἐκ τοῦ ὑπὸ τὰς πέτρας τοῦ πυθμένου καταφυγίου τῶν ἐσκιρτῶν ἐκ χαρᾶς ἐντὸς τοῦ φωτεινοῦ δίσκου, ὃν ὁ ἀνατέλλων ἥλιος ἐσχημάτιζεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος.

Ἐν τούτοις ἐν παραθύρῳ ἠνεώχθη εἰς τὸ ἰσόγειον ἐνεφανίσθη κατ' ἀρχὰς ὁ μικρὸς κύων Ἀμούρ, ὅστις ἐτοποθέτησε τοὺς δύο λευκοὺς ἐμπροσθίους πόδας του ἐπὶ τοῦ θριγχοῦ, παρετήρησε τὸν ἥλιον καμύμων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐπὶ τέλους ἐπήδησεν ἐπάνω ὡς αἴλουρος καὶ συνεσπυρώθη ἀπολαύων τοῦ θαύματος τῶν πρώτων ἀκτίων.

Εἶτα ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον ὁ ἀββάς Ἰασπίνος. Ὁ ἀγαθὸς ἀββάς συνεπλήρωσε τὴν ἀμφιεσίαν του ἐπιθέσας εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ κρανίου τὸν μέλανα ἱερατικὸν πιλίσκον. Ὁ Ἰασπίνος ἦνοιξε τὸ

στόμα τὸ πρῶτον, ὅπως ἀποτείνῃ φιλικὸν χαριετισμὸν εἰς τὸν μικρὸν κύων.

— Καλημέρα, Ἀμούρ, ἐκοιμήθης καλά; Τί βλέπεις ποῦ σ' εὐχαριστεῖ ἐκεῖ πέρα; Εἶνε καλὸς καιρὸς, αἰ;

Καὶ ὁ Ἰασπίνος ἔκυψεν ἐκτὸς τοῦ παραθύρου παρατηρῶν κάτω, εἶτα παρατηρῶν ὑψηλά.

— Κανένα παράθυρον δὲν εἶνε ἀνοικτὸν ἀκόμη, εἶπεν. Εἶδες τὸν κύριόν σου, μικρὸν Ἀμούρ; Κτετέθη εἰς τὸν κῆπον, αὐτὸς, ὅστις ἐξυπνᾷ τόσον ἐνωρίς; Σ' ἐνοχλῶ, Ἀμούρ; . . . Συγχώρησέ με· μεῖνε αὐτοῦ, εἰς τὸν ἥλιον.

Καὶ ὁ Ἰασπίνος ἐθώπευσε τὴν ράχιν τοῦ ζώου, τὸ ὁποῖον διὰ ν' ἀπαλλαγῇ αὐτοῦ τὸ ταχύτερον, ἔλειψε διὰ τῆς γλώσσης τὴν χεῖρά του καὶ ἀνέλαβε τὴν νωχελῆ καὶ ρεμβώδη στάσιν του.

— Ἐπρεπε νὰ ἰδῶ τὸν κύριον Γεράρδον εἰς τὸν κῆπον, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰασπίνος ἀποτεινόμενος καὶ αὖθις πρὸς τὸν Ἀμούρ· ἀλλ' εἰς τὸν κῆπον αὐτὸν εἶνε δένδρον καὶ τὰ φύλλα μ' ἐμποδίζουσι νὰ ἰδῶ εἰς τὰς δενδροστοιχίας. Θὰ διακρίνω καλύτερα ἂν καταβῶ.

Ὁ Ἰασπίνος διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν. ὁ Ἀμούρ ἐνόησε τὴν ἰδέαν του καὶ ἐπήδησε κάτω διὰ νὰ τὸν συνοδεύσῃ μετὰ παντοίων περιποιητικῶν ἐνδείξεων ἐκδηλουμένων διὰ τῆς εὐκινήτου λοφίας τῆς οὐρᾶς του.

Ὁ Ἰασπίνος κατῆλθε τὴν κλίμακα μετὰ προφυλάξεως καὶ διέβη ἡσύχως πρὸ τοῦ θαλάμου τῆς Βιολέττας. Ὅτε ὅμως ἔφθασε πρὸ τοῦ θαλάμου, ὃν τὴν προτεραιάν εἶχεν ὀρίσει ὁ Δεβῶτ διὰ τὸν Βελαιρ, ὁ ἀββάς ἐσταμάτησεν, ἠκροάσθη καὶ ὁ Ἀμούρ πλησιάζας ὡσφράνθη εἰς τὴν θύραν. Οὐδεὶς ἤκουετο κρότος εἰς τὸν θάλαμον. Ὁ ἀββάς ἦτο ἔτοιμος ν' ἀντιπαρέβλη, ὅτε ἤκουσε κρότον βημάτων εἰς τὴν κλίμακα. Ἦτο ὁ Δεβῶτ ὅστις προσεποιεῖτο ὅτι κατήρχετο ἐκ τοῦ κοιτώματος τῆς συζύγου του καὶ ὅστις πρὸς τοῦτο εἶχεν ἀνέλθει διὰ τῆς κρυφίας κλίμακας μέχρι τοῦ μεσαναβάθρου τῆς κυρίας κλίμακας.

— Ὁ βαπτιστικὸς μου! ἀνέκραζεν ὁ ἀββάς· καλημέρα! πῶς εἶσαι σήμερον τὸ πρωί.

— Ἐξαιρετα, νουνέ μου· εἶπεν ὁ προμηθευτὴς προσποιούμενος τὸν ἡὐχαριστημένον.

— Ὁραξί, ὀραξί! προσέθηκε θορυβωδῶς ἰδὼν ἐμφανιζόμενον κάτω εἰς τὴν κλίμακα τὸν ἐπιστάτην παρακολουθούμενον ὑφ' ἐνὸς θεράποντος. Λοιπόν, ἀναδοχέ μου, πῶς εὐρίσκεις τὸν πύργον μου; Δὲν σοῦ περιποιεῖ τιμὴν ὁ βαπτιστικὸς σου; Μετανοεῖς διότι τὸν ἐβάπτισες; Ὅταν ἀποκτήσω ἀκόμη ἐν ἐκαστομῦριον θὰ σὲ κάμω ἐφημέριον τοῦ Οὐδάρδ.

Ἐπὶ τῷ ἀναμικτῷ ἐκείνῳ θορύβῳ τῶν φωνῶν καὶ τῶν βημάτων ἠέβρσα τοῦ θαλάμου τοῦ Βελαιρ ἠνοιχθροῦν ἠγηθέντος κρότου σφοδροῦ τοῦ ἀνακυβέλλου μοχλοῦ καὶ ὁ νέος ἐφάνη ἠμίγμνιντι ἰνῶν τοὺς

βραχιόνες και φέρων μίαν τῶν λευκῶν χειρῶν του εἰς τὴν ὠραίαν ξανθὴν καὶ ἐν ἀταξίᾳ οὖσαν κόμην του.

— "ὦ! καλημέρα, κύριε, μὲ τὴν κιθάραν, εἶπεν ὁ Δεβὼτ πλησιάζων μὲ ἦθος φιλοστόργου προστάσιος. Τί ὠραία πατινάδα μᾶς ἐκάματε μὲ τὴν κιθάραν ἀπόψε; Σᾶς εὐχαριστῶ! καὶ ἡ σύζυγός μου θὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ καλλίτερον ἀπὸ ἐμέ. Αὐτὴ γνωρίζει καλλίτερα ἀπὸ μου σικὴν.

— Ἡ κυρία Δεβὼτ κοιμᾶται ἀκόμη; εἶπεν ὁ Βελαιρ διακόπτων αὐτὸν καὶ ἐρυθρῶν.

— Τὴν ἄφησα κοιμωμένην, φίλτατε κύριε, εἶπεν ὁ Δεβὼτ τρίβων τὰς χεῖρας· τώρα μόλις ἐξῆλθα ἀπὸ τὸν κοιτῶνα. Κοιμᾶται ἡ καυμένη μὲ τόσῃ εὐχαρίστησιν· κοιμᾶται ἡσυχᾶ πού εἶνε μὴ χαρὰ!

Δὲν εἶχεν ἀκόμη τελειώσει, ὅτε ἤκουσθησαν δύο, τρεῖς μοχλοὶ, ἀριθμὸς ἀτελεύτητος μοχλῶν εἰς τὴν θύραν τῆς Βιολέττας· εἶτα μετὰ τοὺς μοχλοὺς ἤκουσθη τριγμὸς εἰς τὸ κλειθρον καὶ στροφαὶ ἐπανειλημμέναι καὶ πολυἀριθμοὶ κλειδῶς.

— Αἶ, μὰ δὲν μοῦ λέγεις, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος ἀφελῶς πρὸς τὸν Δεβὼτ, ὃν ὁ θόρυβος ἐκείνων τῶν μοχλῶν καὶ τοῦ κλειθροῦ ἐνέβαλλεν εἰς ἀπελπισίαν, πῶς κκτώρθωσες νὰ βάλῃς ὅλ' αὐτὰ ἀπὸ μέσα, ἐνῶ ἐξῆλθες τώρα μόλις;

Ὁ Δεβὼτ ἔδῃξε τὰ χεῖλη· ὁ Βελαιρ ἐστράφη διὰ νὰ θωπεύσῃ τὸν Ἀμούρ· ἡ Βιολέττα ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνός της· ἦτο ραδινη καὶ ἐπίχαρις ὡς ἡ Ἥως· ἐμειδία ἠδυπαθῶς καὶ κλείουσα διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸ ἐκ μέλανος λειοσειρικῆς φορεμᾶ της μὲ τὴν κεντημένην τραχηλιάν της, ἐστηρίζετο διὰ τῆς ἐτέρας ἐπὶ τοῦ γλυπτοῦ σιδήρου τῆς ἡμικλείστου θύρας.

Ὁ Δεβὼτ ἐπλησίασε μετ' ἐπιτετηδευμένης προθυμίας καὶ ἠσπάσθη τὴν χεῖρα της, ἣν ἐκείνη δὲν ἀπέσυρεν.

— Τόσον γρήγορα ἐσηκώθης; εἶπε, πολὺ ὀλίγον ἐκοιμήθης. Ἐκθέτεις τὴν ὑγείαν σου.

— Ἦθελα νὰ μάθω πῶς ἐπέρασαν οἱ ξένοι μας, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή, περιβάλλουσα τὸν Βελαιρ δι' ἑνὸς βλέμματος δειλοῦ καὶ ἠδυτάτου, τὸ ὅποσον ἔκαμεν αὐτὸν νὰ κλονισθῇ. Ἀλλὰ ποῦ εἶνε ὁ κύριος Λαθερνῆ; ἀκόμη δὲν ἐξῆλθον;

— Καὶ ἐγὼ τὸν ζητῶ πανταχοῦ, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος, ὅστις εἶχεν ἐρευνηθεῖ ἐντὸς τοῦ δωματίου τοῦ Βελαιρ· δὲν εἶνε εἰς τὸν κῆπον· ἐνόμιζα ὅτι εἶνε εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου.

— Δὲν εἶνε, ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Βελαιρ.

— Τὸ βλέπω, φεῦ! εἶπεν ὁ Ἰασπίνος· λοιπὸν δὲν ἐπέστρεψεν;

— Ὅχι, καθόσον γνωρίζω.

— Καὶ αὐτὸ δὲν σᾶς ἀνησύχησεν; ἀνέκραξεν ὁ Ἰασπίνος· δὲν τὸ ἐκαταλάβετε; Σεῖς ὅπου τὸν ἀγαπᾶτε τόσον καὶ ὅπου σᾶς ἀγαπᾶ τόσον!

— Ἐχετε δίκαιον, ἀλλὰ ἐκοιμώμην.

— Βέβαια πρέπει νὰ ἐκοιμήθητε ἀργά! ἀνέκραξεν ὁ Δεβὼτ. Ὅθ' ἐπέσατε πολὺ

ἀργά, κύριε Βελαιρ· ὅλην τὴν νύκτα ἐπαίζετε τὴν κιθάραν πολὺ ὠραία· ἀλήθεια, γυναικᾶ μου;

Ἡ Βιολέττα εἰσῆλθεν εἰς τὸν θαλάμον αὐτῆς διὰ νὰ παραλάβῃ τὸ μανδύλιόν της, τὸ ὅποσον εἶχε λησμονήσει.

— Καὶ ἐνῶ ἐκοιμήθητε τόσον ἀργά, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος, δὲν παρατηρήσατε καθόλου τὴν ἀπουσίαν τοῦ Γεράρδου;.. Αὐτὴν τὴν ὥραν!.. νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ καθόλου!..

— Κύριε ἀββᾶ, ἐπειδὴ ἤμουν κουρασμένος, ἀφοῦ εἶχα παίζει τόσῃ ὥραν τὴν κιθάραν, ὅπως λέγῃ ὁ κύριος Δεβὼτ, ἐκοιμήθη, ὅπως ἐκοιμήθητε καὶ σεῖς.

Ἡ Βιολέττα ἐνεφανίσθη αὐτῆς· ὁ Βελαιρ ἐφαίνετο τεταραγμένος καὶ προσῆλθεν εἰς ἐπικουρίαν του.

— Εἶνε πολὺ κουραστικὸν νὰ παίζῃ κανεὶς ἔξω εἰς τὸ ὑπαιθρον, εἶπεν. Ἐπειτα, κύριε ἀββᾶ, διατί ν' ἀνησυχῆτε τόσον περὶ τοῦ κυρίου Λαθερνῆ; δὲν εὐρίσκεται μαζὶ μὲ τὸν στρατηγὸν ἐν τῷ μέσῳ ἑνὸς στρατοῦ; Ὅθ' ἔφθασεν ἀργά εἰς Βαλενσιέννην καὶ θὰ εὕρε τὰς πύλας κλεισμένας.

— Καὶ αὐτὸ ἀκριθῶς μὲ κάμνει ν' ἀνησυχῶ, ἀνέκραξεν ὁ ἀββᾶς, ἐτάζων μηχανικῶς διὰ τοῦ βλέμματος πάσας τὰς γωνίας ὡς παρᾶρρον, ἐνῶ ὁ Ἀμούρ βλέπων αὐτὸν καὶ ἐνοῶν τὴν ταραχὴν του ἠρέυνα ταῦτοχρόνως ὑπὸ τὴν κλίνην καὶ τὰ ἔπιπλα.

Ὁ Δεβὼτ χαίρων διότι ἔβλεπε τὴν συνδιάλεξιν μὴ περιστρεφομένην πλέον περὶ αὐτόν, ἐκάλεσε τὸν ἐπιστάτην, ὅστις εὐσεβάστως ἴστατο κάτω εἰς τὴν κλίμακα.

— Ἐλα ἐδῶ, τῷ εἶπε, καὶ εἰπέ μας ἂν ὁ κύριος Λαθερνῆ ἐπέστρεψεν ἀπόψε τὴν νύκτα ἢ σήμερον τὸ πρωί. Μήπως εὐρίσκεται εἰς κανὲν ἀπὸ τὰ τριάντα δωμάτια τοῦ πύργου. Ὅταν κανεὶς ἐπιστρέψῃ ἀργά καὶ βιάζεται νὰ πέσῃ νὰ κοιμηθῇ, ἐκλέγει τὸ πρῶτον κρεβάτι ὅπου εὐρῆ. Ἐγὼ νομίζω πῶς πρέπει νὰ ἐπέστρεψῃ, διότι κατὰ τὰ μεσάνυκτα ἤκουσα κρότον, ἕνα μεγάλον κρότον, ὡσὰν θύραν βαρεῖαν νὰ κλείεται. Ἦκουσες καὶ σύ, γυναικούλα μου; προσέθηκε στραφεὶς πρὸς τὴν Βιολέτταν, ἣτις ἀπεδέχθη τὴν προσαγόρευσιν μὲ ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν εἶχε ν' ἀποκρούσῃ αὐτήν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ Βιολέττα δὲν θὰ διέψευδε τὸν Δεβὼτ, ὅτι καὶ ἂν ἔλεγεν οὕτως.

— Ναι, ἀπήντησε, καὶ ἐγὼ ἤκουσα ἕνα ὑπόκωφον κρότον...

— Καὶ ἐνόμισες ὅπως ἐγὼ ὅτι ἐκλείετο κάποια θύρα.

— Βέβαια.

— Καὶ ὅτι τὴν ἔκλειεν ὁ κύριος Λαθερνῆ, ὅστις ἐπέστρεψεν.

— Ἀναμφιβόλως.

— Λοιπὸν τί ἦτο αὐτὸς ὁ κρότος, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος, ἀφοῦ δὲν ἐπέστρεψεν ὁ κύριος Λαθερνῆ;

— Κύριε, ἀπήντησεν ὁ ἐπιστάτης, ὁ κρότος αὐτὸς δὲν πρέπει νὰ προῆλθε εἰμὴ ἀπὸ τὴν πτώσιν τοῦ παραθύρου.

— Πῶς! τί εἶπες; ἀνέκραξεν ὁ Δεβὼτ χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὴν στενοχωρίαν τοῦ Βελαιρ καὶ τὸν ἐλαφρὸν βῆχα ὑφ' οὗ κατελήφθη αἴφνης ἡ Βιολέττα· τί παράθυρον λέγεις; ἔπεσε κανένα παράθυρόν μου;

— Ἡ πέτρα τοῦ παραθύρου, κύριε· ὀρίστε ἔξω νὰ ἰδῆτε.

Ὁ Δεβὼτ ἐξῆλθε καὶ παρατήρησεν. Ἐφαίνετο ὑπὸ τὸ ἀνοιχθὲν παράθυρον ρῆγμα προξενηθὲν ἐκ τῆς ἀποσπάσεως τοῦ λίθου, ὅστις κυλισθεὶς εἶχε χωθῆ εἰς τὸ ἔδαφος. Ὁ Σαδίκης τοῦ Βολταίρου ἡ ἀντισαγγελεὺς τις θὰ ὠδηγεῖτο εὐχερῶς ἐκ τῆς εὐγλώττου ἐκείνης ἀταξίας, ὅπως ἀνοικοδομήσῃ διὰ τῆς λογικῆς τὴν ἱστορίαν τῶν ἀφῶνων ἐκείνων ἐρεπίων.

Ἄλλ' ὁ Δεβὼτ ἄλλο τι δὲν ἐσκέφη εἰμὴ τὴν ζημίαν.

— Ὁ πύργος μου λοιπὸν δὲν εἶνε στερεός! ἐψιθύρισεν, ἀπὸ τώρα χρειάζονται ἐπισκευαί· ἔλατε νὰ ἰδῆτε, κύριοι, καὶ σύ, κυρία.

— Περιττόν, εἶπεν ἡ Βιολέττα· ἄς φροντίσωμεν μᾶλλον περὶ τοῦ κυρίου Λαθερνῆ, περὶ τῶν ξένων μας...

— Ναι, ἔχεις δίκαιον, ἄς φροντίσωμεν καὶ περὶ τοῦ ἰδικοῦ μου ξένου, τοῦ ἀτυχοῦς πληγωμένου, τοῦ παλαιοῦ μου φίλου, ἀνέκραξεν ὁ Δεβὼτ. Πολὺ πρέπει νὰ ὑπέφερον ἐκ τοῦ ἀνέμου, ὅστις εἰσῆρχετο ἐλεύθερα εἰς τὸ δωμάτιόν του ἀπὸ τὴν φουερὰν αὐτὴν ὀπήν! Πῶς πηγαίνει ὁ ξένος μου, ἐπιστάτα;

— Ὁ ξένος σας, κύριε, δὲν εἶνε πλέον ἐδῶ, ἀπήντησεν ὁ ἐπιστάτης.

— Τὸν ἔκαμες ν' ἀναχωρήσῃ; ἐξαιρέτα.

— Ὅχι, κύριε, ἀνεχώρησε μόνος του.

— Τί ἐνοσεῖς;

— Ἐνοῶ, κύριε, ὅτι σήμερον τὸ πρωί, πρὸ ὀλίγου, εὗρον τὴν θύραν τῆς αὐλῆς ἀνοικτὴν καὶ εἶδα ὅτι ἔλειπεν ἕνα ἄλογον· εἶδα τὸ δωμάτιον αὐτὸ ἔρημον καὶ τὸ παράθυρον κατεστραμμένον· ἐσυμπέρανα δὲ ὅτι ἡ ἀπήγαγον τὸν ξένον σας, ἢ ἔφυγε μόνος του.

— Ὁ Λαγκομπέρζ! ἀνέκραξεν ὁ Δεβὼτ.

— Ὁ Λαγκομπέρζ! ἀνέκραξεν ὁ Βελαιρ.

— Ὁ Λαγκομπέρζ! ἀνέκραξεν ὁ Ἰασπίνος.

— Μάλιστα, ὁ σύντροφός μου Λαγκομπέρζ, ἀξιόλογος ἄνθρωπος καὶ φίλος ὡς ἐγὼ, τοῦ κυρίου Λουβοά.

— Ὁ Λαγκομπέρζ ἦτο ἐδῶ; ἐπανέλαβεν ὁ Βελαιρ πλησιάζων πρὸς τὸν Δεβὼτ.

— Ναι· τὸν γνωρίζετε;

Ὁ Βελαιρ ἦτο ἑτοιμὸς ν' ἀπαντήσῃ καταφατικῶς, πλὴν ἐν βλέμμα τῆς Βιολέττας ἐσταμάτησε τὴν λέξιν εἰς τὰ χεῖλη του, τοῦτο δὲ βλέπων ὁ Ἰασπίνος ἐτήρησεν ὡσαύτως σιγὴν.

*Ἐπεταί συνέχεια.

FORTUNÈ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ἐφαίνετο μόνον ὅτι ἦτο ὑψηλὴ καὶ εὐκίνητος. Διὰ τῆς προσωπίδος διεκρίνετο λαϊκὸς λευκὸς καὶ κανονικώτατος.

— Καλημέρα γιαντρί, εἶπε, χωρὶς νὰ φανῆ ὅτι παρετήρησε τὸν Μάξιμον καὶ ἐξ-ακολουθοῦσα τὸ γυμνάσιον. Μία στιγμή, παρακαλῶ. Νὰ κτυπήσω τὸν Καρδίκι γιὰ τελευταία φορὰ.

Τοῦτο ταχύτατα ἐγένετο. Ὁ Πολωνὸς καθηγητῆς, μετὰ ζωηρὰν πάλην, ἐδέχθη ἐν μέσῳ στήθει τὸ ξίφος τῆς κομήσεως καὶ ὠμολόγησεν ἐκυτὸν ἠττηθέντα, χαιρετίζοντας διὰ τοῦ ξίφους.

— Αὐτὴν δὲν ἔμπορεῖς νὰ τὴν ἀρνηθῆς, ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα. Πέντε φορὰς σ' ἐπλήγωσα σήμερον, αὐριον θὰ τῆς κάμωμε δώδεκα. Ἄρκετὰ πῆγαινε.

Ὁ Καρδίκης ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, χωρὶς λέξιν νὰ προφέρῃ.

— Καλημέρα κόμησσα, εἶπεν ὁ κύριος Βιλλαγῶς· χαίρω πολὺ, διότι ὁ ρευματισμὸς σας δὲν σας ἐμποδίζει νὰ παίζετε σπαθί.

— Ἐεῦρετε καλὰ, πῶς τὸν θεραπεύω μὲ βία καὶ μέσα. Ὑποφέρω πολὺ ἀκόμη, ἀλλ' εὐτυχῶς εἰς τὸ ἀριστερὸ χέρι. Μήπως μοῦ φέρατε κανὲν ἰατρικόν; Ἦθελα νὰ γίνω καλὰ εἰς τρεῖς ἡμέρας.

Ἐνῶ ὠμίλει ἡ κόμησσα, ἀφῆρεσε τὴν προσωπίδα τῆς καὶ ὁ Μάξιμος ἐξεπλάγη λίαν, ἰδὼν ὅποιον πρόσωπον ἐκρύπτετο ὑπ' αὐτὴν. Πρόσωπον ἰδιορρυθμον καὶ ἐκφραστικὸν ἔτι μάλλον ἰδιορρυθμὸς. Τὸ χρῶμα τοῦ δέρματος ὠχρὸν βαθύ, τὸ στόμα ὀλίγον τι μεγαλειότερον, τὰ χεῖλη κόκκινα καὶ εὐτραφῆ, τὴν σίνα εὐθεῖαν ὡς τῶν ἐλληρικῶν ἀγαλμάτων καὶ τὸ μέτωπον περιστεφόμενον ὑπὸ ξανθῆς κόμης. Τὰ χαρακτηριστικὰ ταῦτα ἀπετέλουν σύνολον ἀπαρέσκαυτον ἐκ πρώτης ὄψεως.

Τὸ χρῶμα τῶν ὀφθαλμῶν ἦν ἀόριστον· ὅτε μὲν ἐφαίνετο κυανοῦν, ὡς τὸ ἄνθος τῆς μουσωτιδος, ὅτε δὲ πράσινον, ὡς τῆς τρικυμώσης θαλάσσης ἢ τεφρόχρουν, ὡς ἐν καιρῷ χειμῶνος ὁ οὐρανός.

Σχεδὸν ἤλασσε χρῶμα μετὰ τῶν σκέψεων καὶ διαλογισμῶν τῆς.

Ἡ φυσιογνωμία καὶ αὐτὴ ἀόριστος, μυστηριώδης καὶ φιληθδονος. Τὸ βλέμμα τῆς ἐξεδήλου ἐνθουσιασμὸν καὶ εἰρωνεῖαν τὸ μειδίαμα.

Ὁ Μάξιμος ἔμεινεν ἐκπληκτός· αἱ περὶ καλλονῆς ἰδέει του δὲν συνεφώνουν πρὸς τοιαύτη ἐκκεντρίκότητος.

Ἦσθάνετο ὅτι οὐδὲν τὸ κοινὸν ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ καὶ ὅτι, ἂν ἐμελέτα καλλιτέρον, ἤθελεν ἀνακαλύψει τὸ θέλημα περὶ οὐ εἶπεν ὁ κύριος Βιλλαγῶς, ἀλλ' εἰς τὸ θέλημα τούτου ἡ παρισινὴ φύσις του δὲν ὑπέκυψεν ἔτι.

— Κόμησσα, ἐπανέλαβεν ὁ ἰατρός, θὰ κάμετε καλὰ ν' ἀκολουθήτε τὰς συμβουλὰς μου. Σὰς ὦρισα τὸ γυμνάσιον καὶ τὴν διασκέδασιν. Γυμνάζεσθε πολὺ καλὰ, καὶ ὅ,τι εἶνε ἀκόμη καλλιτέρον σας παρουσιάζω τὸν εὐαρεστότερον, τὸν εὐθυμότερον καὶ τὸν ἰδιοτροπώτερον ἐκ τῶν φίλων μου, τὸν κύριον Μάξιμον Δορζέρ.

Ὁ Μάξιμος προσεπάθησε νὰ εἴπῃ τι, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε καὶ ἐχαίρετισεν ἀδείξιως.

— Καλῶς ὀρίσατε, κύριε, τῷ εἶπεν ἡ κόμησσα. Οἱ φίλοι τοῦ ἰατροῦ μου εἶνε καὶ φίλοι μου.

Καὶ ἐκβαλλοῦσα τὸ χειρόκτιον τῆς ὀπλασκίας ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Μάξιμον.

— Εἶσθε συγγενὴς τοῦ κυρίου Δορζέρ, τοῦ Τραπεζίτου; τὸν ἠρώτησεν.

— Ἀνεψιός του, κυρία.

— Τότε δὲν εἶσθε ξένος δι' ἐμέ. Τὸν γνωρίζω καὶ εἶμαι πολὺ ὑποχρεωμένη εἰς αὐτόν, ἐπειδὴ τῇ συστάσει μου ἐδέχθη ἓνα παιδί εἰς τὸ γραφεῖόν του, τὸ ὅποιον προστατεύω.

— Τὸν Γῶγον! ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος γοητευθεὶς διότι εὖρεν ἀντικείμενον ὀμιλίας.

— Βλέπω ὅτι τὸν γνωρίζετε.

— Τὸν βλέπω σχεδὸν καθ' ἡμέραν, δηλαδὴ ὅποτε πηγαίνω εἰς τοῦ θεῖου μου καὶ χαίρω πολὺ, κυρία, διότι θὰ σας πληροφορήσω ὅτι αὐτὸ τὸ παιδί μοῦ ἀπέδωκε μεγάλην ὑπηρεσίαν διὰ τὴν ὁποίαν θὰ τοῦ εἶμαι εὐγνώμων.

— Ἀλήθεια! Καὶ τί ἐμπόρεσε νὰ σας κάμῃ αὐτὸς ὁ μικρούλης;

— Ἀπλουστάτα, μοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν, διότι μοῦ εὗρε τρόπον νὰ ἐκφύγῃ ἀπὸ μερικοὺς λωποδύτας.

— Καὶ ὁ πατήρ του ἔσωσε τὴν ζωὴν τοῦ ἰδικοῦ μου· φαίνεται τὸ ἔχει τὸ αἷμα.

— Πράγματι, μοῦ διηγήθη ὁ θεῖός μου αὐτὴν τὴν ἱστορίαν. Καὶ αὐτὸ ἔξεύρετε μοῦ ἔδωκε θάρρος ν' ἀκολουθήσω τὸν ἰατρόν, ὁ ὁποῖος ἐπέμεινε νὰ μὲ φέρῃ εἰς τοιαύτην ἀκατάλληλον ὦραν ἐδῶ. Ἦλπισα ὅτι θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἐπιληφθῶ τῆς περιστάσεως διὰ νὰ ὀμιλήσω περὶ τοῦ Γῶγου Πιριάκ.

— Πιριάκ ναί, ναί, εἶνε τ' ὄνομα ἐκείνου, ὁ ὁποῖος μ' ἔσωσεν ἀπὸ τὴν ὀρφανείαν ἀπὸ παιδικῆς μου ἡλικίας.

— Καὶ τὸν ὅποιον δὲν ἐλησμονήσατε ποτέ, ἀφοῦ προστατεύετε τὸν υἱόν του.

— ὦ! ἡ προστασία μου μέχρι τοῦδε δὲν τοῦ ἦτο πολὺ ὠφέλιμος. Ὑπέθετα ὅτι εἰς τοῦ κυρίου Δορζέρ τὸν ἐτοποθέτουν πολὺ καλὰ. Ἐκτοτε ὅμως παρετήρησα ὅτι ὁ μικρὸς αὐτὸς εἶνε πολὺ εὐφυῆς καὶ θὰ φροντίσω νὰ τοῦ εὖρω καλλιτέραν θέσιν.

— Ἡ νοννά του θέλει νὰ γίνῃ στρατιώτης· ἴσως σας τὸ εἶπεν.

— Ὅχι. Ἦξευρα τὴν διεύθυνσίν τῆς, καὶ ἄμα ἦλθα εἰς τὸ Παρίσι, τῆς ἔστειλα τὸν ἐπιστάτην μου, νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ μοὶ στείλῃ τὸν Γῶγον. Ἄφησε τὸ παι-

δί νὰ ἔλθῃ, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ μ' ἐπισκεφθῇ.

— Εἶνε πολὺ ἰδιότροπος γυναίκα.

— Τὴν εἶδατε;

— Ναί, σήμερον τὸ πρωί, καὶ ἀκόμη ἐρωτῶ τὸν ἑαυτὸν μου ἂν δὲν ὠμίλησα μὲ πριγκηπέσσα ἐνδεδυμένην ὡς θυρωρόν. Κάθεται εἰς τῆς Μπατιγιβόλ, ὅπου εἶνε θυρωρὸς καὶ ἔχει τρόπους βασιλίσσης.

— Ἔτσι λοιπὸν ἐξηγεῖται διατί δὲν ἦλθε νὰ μ' εὐχαριστήσῃ. Ἄς ἦνε ὅμως, ἄρκετὰ εἶπαμε γιὰ τὸν κύρ Γῶγο. Γυμνάζεσθε εἰς τὰ ὄπλα;

— Κἄποτε.

— Τί καλὰ, δὲν θὰ ἀρνηθῆτε λοιπὸν νὰ μοῦ δώσετε ἓν μάθημα. Ὁ Καρδίκης δὲν ἔξέρει νὰ μὲ μάθῃ περὶ τίποτε. Εἶμαι σχεδὸν ἰσοδύναμός του. Πιστεύω ὅμως ὅτι σεῖς θὰ μὲ νικήσετε.

Ὁ Μάξιμος ἤκουεν ἐκπληκτός. Δὲν ἦλθε βέβαια διὰ νὰ διασταυρώσῃ τὸν σίδηρον πρὸς τὴν κόμησσαν, καὶ ἠγνόει τί ν' ἀποκριθῇ εἰς πρότασιν τοσοῦτον ἀνέλπιστον.

Ὁ ἰατρός προσεπάθησε νὰ τὸν ἀπαλάξῃ τῆς ἀμνηχανίας του.

— Κόμησσα, εἶπε πρὸς τὴν πελάτιδά του, σας εἶπα νὰ κάμετε γυμνάσια, ἀλλ' ὄχι καὶ μέχρι καταχρήσεως. Μία ὥρα ξιφασκίας ἀρκεῖ καὶ ὑπεραρκεῖ διὰ τὸν ρευματισμόν.

— Δὲν εἶμαι κουρασμένη. Ἰδέ, γιαντρί! ὁ σφυγμὸς μου εἶνε ἡσυχος ὡς νὰ ἐξύπνησα μόλις πρὸ ὀλίγου, ἀπεκρίθη τείνουσα πρὸς τὸν ἰατρόν τὴν χειροκτιοφόρον χεῖρά τῆς.

Ἡ ἐνδυμασία τῆς κατέληγε περὶ τὸν καρπὸν εἰς χειρόκτια λευκὰ καὶ μακρὰ, χειρόκτια τοῦ χοροῦ μὲ ἐννέα κομβία.

Ἡ γυνὴ τοῦ κόσμου ἐπανεφαίνετο ὑπὸ τὴν ἰδιότροπον.

— Πῶς θέλετε λοιπὸν νὰ σας θεραπεύσω, ἀγαπητὴ κόμησσα, ἂν δὲν ἀκολουθήσετε τὰς ὀδηγίας μου; Ἄλλως τε βλέπετε ὅτι ὁ φίλος μου Δορζέρ δὲν φορεῖ ἐνδυμα τῆς ὀπλασκίας.

— Ἀδιάφορον. Ὁ φίλος σας θὰ λάβῃ τὴν καλοσύνην νὰ βάλῃ μίαν προσωπίδα καὶ ἓνα χειρόκτιον. Τίποτε ἄλλο. Ἄίγο θὰ παίζωμε καὶ θὰ ἐννοήσω τὴν δύναμιν του.

Ὁ Μάξιμος ἠννόησεν ὅτι δὲν ὑπῆρχε τρόπος ὑπεφυγῆς. Ἡ κόμησσα τὸν παρετήρει διὰ τῶν λαμπρῶν ὀφθαλμῶν τῆς, καὶ τὸ βλέμμα τοῦτο τὸν συνεκίνει μέχρι μυγίων.

Ἦρχισε νὰ αἰσθάνεται ὅτι ἤθελεν εἶνε ἀδύνατον ν' ἀντιστῇ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τούτους καὶ δὲν τὴν εὐρίσκε πλεον ἄσχημον.

Ἐσπευσε νὰ ἐκκρεμάσῃ προσωπίδα, χειρόκτιον καὶ ξίφος. Ἦτοιμάσθη ἀμέσως καὶ ἐπανῆλθε νὰ λάβῃ θέσιν κατέναντι τῆς κομήσεως ἀναμενούσης αὐτόν.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, τῷ εἶπεν εὐθὺς, βλέπω ὅτι εἶσθε ἔξυπνος ἄνθρωπος. Ἐεῦρετε νὰ κολακεύετε τὴν φαντασίαν τῶν γυναικῶν.

Καὶ διεσταύρωσαν τὰ ξίφη ἄνευ ἐτέρου λόγου.

Ὁ Μάξιμος ἀνέλαβε τὴν ἀταραξίαν του. Ἦτο ξιφιστὴς δεινὸς καὶ δὲν ἤθελε δυσαρεστηθῆναι ἐπιδείξει τὴν ἰκανότητά του εἰς τὴν ἀμαζόνα ταύτην, ἣ ὁποία ὑπέθετεν ἑαυτὴν ἀκαταμάχητον. Ἐνόμιζε μάλιστα ὅτι καὶ ταχέως ἤθελε τὴν καταβάλλει, ἐπειδὴ ὑπωπτεύετο ὅτι ὁ Πολωνὸς καθηγητὴς ἐξεπίτηδες ἄφησε νὰ κτυπηθῆ ὑπὸ τῆς μαθητρίας του.

Τάχιστα εἶδεν ὁμῶς ὅτι ἠπατάτο. Ἡ κόμησσα ἐχειρίζετο δεξιότατα τὸ ξίφος καὶ πολὺ ἰδιοτρόπως, ὥστε πολλάκις ἐφάνη εἰς τὸν Μάξιμον ὅτι παλαίει πρὸς ἐπαρίστερον.

Ἐν τούτοις κατέβαλε πᾶσαν τὴν ἰκανότητά του καὶ ὑπερησπίζετο ἀποτελεσματικῶς, ἀλλ' ἐπὶ τέλος ἐκτυπήθη.

— Παραδίδομαι, κυρία, εἶπε ταπεινῶν τὸ ξίφος.

Ἦλπιζεν ὅτι τὸ μάθημα ἤθελε λήξει ἐκεῖ.

— Ὅχι, ὄχι, εἶπεν ἡ κόμησσα. Αὐτὸ τὸ κτύπημα δὲν πιάνεται. Δὲν ἐλάβατε καιρὸν νὰ προφυλαχθῆτε. Δὲν εἴμεθα τῆς αὐτῆς σχολῆς. Σεῖς παίζετε κανονικώτερα ἀπὸ μὲ καὶ ἐπὶ τέλος θὰ μὲ νικήσετε. Ἐμπρός.

Ἐπεται συνέχεια.

ΑἰΣΩΠΟΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

Ἡ κυρία Ροδίου πρὶν ἢ ἀπαντήσῃ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς παλάμης καὶ ἔμεινεν οὕτως ὀλίγα λεπτά. Ταχύτατα ἀντιπαρήλαε πρὸ αὐτῆς ἡ ζωὴ τῆς ὠραιᾶς κόρης, ἀφ' οὗ τὴν παρέλαβεν εἰς τὸν οἶκόν της, καὶ εἰς ἐκάστην λεπτομέρειαν ἐζήτησε νὰ ἐνθυμηθῆ τὴν θέσιν καὶ τὴν δράσιν τοῦ Λέοντος, περὶ ἧς ἔως τότε εἶχεν ἀδιαφορήσει. Ἦρχησεν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῆς ἐκπλήξεως ἐν τῇ ἐρυθρᾷ αἰθούσῃ, καὶ κατέληξεν εἰς τὸ χθεσινὸν ἐπεισόδιον τοῦ θεάτρου. . . Τὸ συμπέρασμα τὴν κατετρόμαξε καὶ μόνις καταστῆλουσα τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῆς ἀγωνίαν, εἶπε πρὸς τὸν υἱὸν της :

— Θὰ σ' ἐρωτήσω πρῶτα κατ' ἑξῆς ἀλλὰ θέλω νὰ μου ἀποκριθῆς μὲ ὅλην τὴν δυνατὴν εὐλιχρίνειαν.

— Σὺς τὸ ὑπόσχομαι, μητέρα.

— Καλὰ. Βλέπω ὅτι πρῶτην φοράν ἀναμιγνύεσαι εἰς ὑποθέσεις, ἀ ὁποῖαι ἄλλοτε σοῦ ἦσαν ὅλως διόλου ξένα. ὅσον ἐφρόντιζα ἐγὼ περὶ τῶν ἵππων σου καὶ τῶν ἐρωμένων σου, τόσον καὶ σὺ περὶ τῶν ἀδικημάτων μου ἢ τῶν εὐεργεσιῶν μου. Εἰπέ μου, σὲ παρακαλῶ, τί εἶδους ἐνδιαφέρον εἶνε αὐτὸ τὸ ὁποῖον αἰσθάνεσαι πρὸς τὴν Βασιλικήν, ὥστε χάριν αὐτῆς ν' αὐθαδιάσῃς πρὸς τὴν μητέρα σου ;

Ὁ εὐθύς Λέων προσήλωσεν ἐπ' αὐτῆς τοὺς διακυγεῖς καστανοὺς ὀφθαλμοὺς του, ἀφ' ὧν οὐδ' εἰς τὰς κρυσμωτέρας στιγ-

μὰς ἐδύνκτο ν' ἀφαιρέσῃ τὴν ἔκφρασιν τῆς εἰρωνείας—καὶ δι' ἠρέμου, γλώσσης ἀλλ' ἀναιδούς, ἀπεκρίθη :

— Τὴν ἀγαπῶ καὶ σκοπεύω νὰ τὴν νυμφευθῶ, ἅμα ἔλθῃ εἰς ὦραν γάμου.

Ἦτο ἡ διδυμὸς ἀδελφὴ τῆς ἀπαντήσεως, ἣν ἔδωκε πρὸς τὸν πατέρα του, ὅταν ἠρωτάτο περὶ τοῦ ἀνακληθέντος ὠρολογίου.

Ἡ κυρία Ροδίου ἀνεπήδησε παρακρημα ἐκ τῆς ἔδρας της, ὀρθωθείσα εἰς ἀνάστημα μεγαλοπρεπὲς καὶ ὑπερήφανον. Προφανῶς διετέλει εἰς νευρικὴν παρακρῆν, διότι συνέθλιψεν εἰς τὰς χεῖράς της, ἣν ἐκράτει ἐπιστολήν— ἀφ' οὗ διεψευδοντο τόσῳ σκληρῶς αἱ ἐξ αὐτῆς ἐλπίδες—καὶ οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου της ἠλλοιώθησαν. Ἐγίνωσκε τί ἦτο ἰκανὸς ὁ υἱὸς της ἐπιμένων νὰ πράξῃ, διὰ τοῦτο ὁ κίνδυνος ἐπεφάνη πρὸ αὐτῆς ὑπὸ τὴν εὐκρινεστέραν καὶ θλιβερωτέραν αὐτοῦ ὄψιν. Ἡ φωνὴ της ἔτρεμεν.

— Ἐμάντευσα τὸ κακὸν ἀμέσως. . . μόνις ἤρχισες νὰ ὀμιλῆς, ἐνόησα ποῦ ἔτεινες. Ἄλλ' ἄκουσε, Λέων, τί θὰ σοῦ ἀπαντήσω τώρα διὰ τελευταίαν φοράν. . . Ὅταν θὰ νυμφευθῆς, ὁ κόσμος θὰ λάβῃ ἀφορμὴν νὰ ὀμιλήσῃ διὰ τρεῖς κυρίας Ροδίου. Τὴν πρῶτην τὴν ἀναφέρει εὐλαβῶς ἡ Ἱστορία· ἀνῆκεν εἰς μεγάλην καὶ πλουσίαν οἰκογένειαν, ἣ ὁποία παρέσχε πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὴν πατρίδα, κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Ἀγῶνος· καὶ ἀτομικῶς ἡ μακαρίτις, ἂν καὶ ὄχι πολὺ πλουσία, ἦτο ἡ γνησιωτέρη ἀριστοκράτις τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἦσαν πολὺ μικρὸς, ὅταν ἀπέθανεν ἡ μάμμη σου, διὰ νὰ ἐνθυμησῇ τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸν σεβασμὸν, τὸν ὁποῖον ἔδειξε πρὸς αὐτὴν ὀλόκληρος κοινωσία. Ἡ δευτέρα κυρία Ροδίου εἶνε ἐνώπιόν σου· ὁ εὐγενὴς πάππος της ἔπεσε θύμα τῆς βαρβαρότητος τῶν Τούρκων καὶ τὸν ἔκλαυσε τὸ ἔθνος ἀπαρηγόρητον· εἰς τὰς φλέβας της ῥεῖι ἀγνὸν ἠγεμονικὸν αἷμα· ἀλλ' ἡ μόνη λύπη της εἶνε ὅτι οὔτε σταγόνα κατώρθωσε νὰ μεταδώσῃ εἰς τὸν υἱὸν της. . . Περὶ τῆς τρίτης δὲν θ' ἀνεχθῶ ποτε ἐν ὅσῳ ζῶ νὰ εἴπωσιν, ὅτι εἶνε πτωχὴ καὶ ἀσημὸς χωρική, μὲ ἀγενεὲς καὶ βάρβαρον ὄνομα, ἀναξία γόνου οἰκογενείας, ἣ ὁποία ἀνέκαθεν ἐτήρησε τὴν θέσιν της. Σὲ ἐσυγχώρησα μέχρι τοῦδε καὶ ὑπέκνυξα εἰς ὄλας σου τὰς ἀδυναμίας, — καὶ τώρα βλέπω πόσον ἐκάμαμεν κακὰ ἔργα καὶ ὁ πατήρ σου—ἀλλὰ ποτέ, ποτέ δὲν θὰ ὑποκύβῃ εἰς αὐτὴν σου τὴν ἰδιοτροπίαν καὶ θὰ ὑπερασπίσω μὲ τὴν ζωὴν μου ἀκόμη τὴν ἀγνότητά της οἰκογενείας μου. Ἄμα ἀποθάνω εἰμφορεῖς νὰ κάμῃς ὅ,τι θέλῃς! . .

Καὶ ἡ τλήμων γυνὴ ἐστράφη ἀποτόμως, ὅπως κρύψῃ δύο δάκρυα. Τοῦτο ἔπρεπε νὰ προῖδῃ ὅταν ἠτοίμαζεν ἀφρόνως τὴν ἐκπλήξιν τῆς ἐρυθρᾶς αἰθούσης, διὰ τὸν υἱὸν ἐκεῖνον, ὅστις πρὸ μικροῦ ἐνεχυρίασε τὸ ὠρολόγιον τοῦ πατρὸς του!

Ἀτάραχος ὁ Λέων, ἐξήλειψε τὸ εἶρον μειδίαμα, μεθ' οὗ ἤκουε τὴν ὀμιλίαν τῆς μητρὸς του, καὶ ἀπήντησεν :

— Αὐτὰ θὰ τα λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας ἄλλην φοράν. Τώρα τί μου ἀπαντᾶτε διὰ τὴν χάριν, ποῦ σὰς ἐζήτησα ;

— Αὐθάδη! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Ροδίου, ἐξοργισθεῖσα καὶ δεῖξασα διὰ τοῦ δακτύλου τὴν θύραν εἰς τὸν υἱὸν της· δὲν θὰ σοῦ δώσω λόγον τί θὰ κάμω· θὰ τὸ ἰδῆς καὶ θὰ σιωπήσῃς.

— Πολὺ καλὰ!

Καὶ μὲ κινήσιν τῆς κεφαλῆς ἀπειλητικὴν, ὁ Λέων ἐξῆλθεν.

Ἡ κυρία Ροδίου ἔτρεξεν εὐθύς νὰ εὐρῇ τὸν σύζυγόν της. Ἐμεινεν ἀναυδὸς ὁ ἀτυχὴς πατήρ εἰς τὸ δεινὸν ἀκουσμα. Ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ του, ἀγνοῶν παντελῶς τί νὰ πράξῃ, ἐπέριψε τὴν εὐθύνην ὅλων τῶν κακῶν ἐπὶ τῆς συζύγου. Φοβερὰ ὡς ἐκ τούτου ἠγέρθη λογομαχία, τὴν ὁποῖαν ἠκροῶτο, γελῶν καταχθόνιον ὁ Λέων. Ὁ ἀπρόοπτος κίνδυνος τοὺς ἔκαμε νὰ λησμονήσωσι καὶ θέσιν καὶ ἀξιοπρέπειαν· ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἀπὸ τοῦ γραφείου τοῦ κ. Ροδίου ἀντήχουν αἱ κραυγαὶ τῆς ἐριδος· αἱ ὀξεῖαι ἐπιφωνήσεις τῆς κυρίας ἀνεμιγνύοντο μετὰ τῶν βαρυτέρων ἐπιτιμησῶν τοῦ συζύγου· ὁ εἰς ἠγωνίζετο νὰ παραστήσῃ αἴτιον τοῦ κακοῦ τὸν ἄλλον.

— Σὺ πταίεις! ἐπήρες ἀπὸ' κεῖ κάτω κόρην τόσον ὠραίαν γιὰ νὰ τὴν κάμῃς ἐπίδειξιν σὰς Ἀθήνας· δὲν ἤξευρες ὅτι πρῶτος θὰ ἐπληγόνετο ὁ υἱὸς σου;

— Σὺ ποῦ τῶξευρες πῶς δὲν μιλοῦσες ; σὺ πταῖς! τοῦ ἔδωκες τόσῳ κακὴν ἀνατροπὴν, ὥστε δὲν εἰμποροῦμεν τώρα νὰ του ἐπιβληθῶμεν. . .

Καὶ τῷ ὄντι, εἶχον παραιτηθῆ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τῆς ιδέας νὰ ἐπιβληθῶσιν ὡς γονεῖς εἰς τὸν Λέοντα. Ἦσαν ἐκ τῶν προτέρων βέβαιοι περὶ τῆς ἀποτυχίας τῶν ὁ ἀνθρώπος τοῦ κόσμου οὔτε συνεκινεῖτο, οὔτε ἐφοβεῖτο, οὔτε ἐπέθετο· ἐπέμενε πάντοτε, χεῖρων ἡμιόγου, ἐν σώματον πνεῦμα ἀντιλογίας. Διὰ τοῦτο ἐσκέφθησεν ἐπὶ πολὺ νὰ ἐξέυρωσι πλάγια, ὑπουλακῶς, οὕτως εἶπειν, μέσα, πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ κακοῦ. Τέλος ὁ δικηγόρος ἀπεφάσισε νὰ προσκαλέσῃ κρύφα τὸν Πλακιώτην, ἵνα τῷ παραδώσῃ τὴν θυγατέρα του. Καὶ τῷ ἔγραψε τῷ ὄντι μίαν ἐπιστολήν.

Ἐν τούτοις ὁ Λέων ἐχαίρετο, διότι ἀπὸ τῆς ἀντίστασιν ὀργίλον καὶ ἀπότομον. Εἰς ἀντίρροπον ἐκεῖνος θὰ ἔπραττεν ὅ,τι ἤθελεν, ἀλλὰ περιέμενεν ἀνυπομόνως τὴν ἀπόφασιν τῶν γονέων του. Ἐκ τινων ἀορίστων ὑπακιωμῶν τῆς μητρὸς του καὶ ἐκ τῆς ἐπιστολῆς πρὸς τὸν Κωνσταντῖνον Πλακιώτην, τὴν ὁποῖαν ἐσκεμμένως παραφύλαξας, εἶδε μετ' ἄλλων ἐτοιμίην διὰ τὸ Ταχυδρομεῖον, ἐνόησεν ὅτι ἐπρόκειτο ν' ἀποπέμψωσι τὴν Βασιλικήν. Δὲν εἶπε τίποτε· ἀλλὰ τὴν ἐπομένην πρωΐαν, ἐγερεθεῖς ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους, ἐνῶ ἡ μήτηρ του ἐκοιμάτο ἀκόμη, ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κόρης.

Ἡ Βασιλικὴ ἔξυπνος πρὸ πολλοῦ, δροσόρροτος ὡς ἄνθος τῆς πρωΐας ὑπὸ τὴν στενὴν καὶ βραχεῖαν ἐσθῆτα τὴν κατὰ-

λευκον, εἰργάζετο εἰς χειροτέχνημά τι. Ἐξεπλάγη βλέπουσα παρ' αὐτῆ τὸν Λέοντα τόσο ἐνωρίς καὶ ἠρυθρίασε· πλὴν ἐκείνος μειδιῶν τὴν ἡσπασθῆ καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς.

— Πῶς τόσο ἐνωρίς; εἶπεν ἡ νεάνις.

— Ἄχ, καυμένη Βασιλική, κακὰς εἰδήσεις ἔχω νὰ σου δώσω.

— Καὶ τί; ἠρώτησε ζωηρῶς ἐκείνη.

— Μὰ πές μου πρῶτα μ' ἀγαπᾶς;

— Ὡ ναι! πολὺ σὰς ἀγαπῶ.

— Πολύ... περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους;

— Περισσότερον ἀπὸ ὅλους εἰς τὸν κόσμον σὰς ἀγαπῶ, κύριε Λεωνάκη.

Καὶ ἡ πτωχὴ κόρη δὲν ψεύδετο· ἦτο μέγα τὸ αἶσθημα τῆς συμπαθείας, τὸ ὁποῖον τῇ εἶχεν ἐμπνεύσει ὁ υἱὸς τῆς ἀναδόχου τῆς. Πρὸ πάντων ἀπὸ τὴν ἐσπέραν τοῦ χοροῦ, χωρὶς νὰ εἰξεύρη διατί, χωρὶς ὁ Λέων νὰ τῇ εἶπη τίποτε, ἡ ἀγάπη τῆς ἠύξησεν.

— Ἐὰν ἐχωρίζομεθα θὰ ἐλυπεῖσο, Βασιλική;

— Ὡ πολὺ... θάρρωστοῦσα ἀπὸ τὴν λύπη μου... μὰ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ χωρισθοῦμεν;

— Ἡμεῖς βέβαια δὲν θὰ χωρισθοῦμεν... ἄλλοι θὰ μας χωρίσουν.

— Ἄλλοι;... καὶ ποῖοι;

— Ἡ μητέρα... ὁ πατέρας.

— Καὶ διατί; τί τοὺς ἐκάμαμεν; ἠρώτησεν ἡ νεάνις ὠχρῶσα.

— Ὡ, τίποτε βέβαια! ἀλλὰ βλέπουν ὅτι σὲ ἀγαπῶ καὶ ζηλεύουν... θέλουν νὰ ἀγαπῶ μόνον αὐτούς.

— Ἄχ, κύριε Λεωνάκη! ἐμένα τῇ πτωχῇ νὰ ζηλεύουν; Καὶ σεῖς πάλι γιατί νὰ μ' ἀγαπᾶτε; καλλίτερα θὰ ἦτον νὰ μὴ μ' ἀγαπᾶτε, ἀλλὰ νὰ ζοῦμε μαζὶ.

— Τόρα πᾶει πειρά, καυμένη Βασιλική, τὸ εἶπα στὴ μητέρα μου πῶς σ' ἀγαπῶ καὶ... ἐμήνυσε τοῦ πατέρα σου νὰ ἔλθῃ νὰ σε πάρῃ!...

Εἰς τὸ θλιβερὸν ἀκουσμα ἡ Βασιλικὴ ἀπέριψε τὸ χειροτέχνημα, ἐκάλυψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Ὁ Λέων τὴν ἀφῆκεν ὀλίγα λεπτά εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, εἶτα δὲ πλησιάζας καὶ ἐναγκαλισθεὶς τὴν μικρὰν κόρην, τῇ εἶπε διάπρυφους φωνῆς, πλησίον εἰς τὸ οὖς.

— Μὴν κλαῖς, καλὴ μου Βασιλική... ὑπάρχει τρόπος νὰ διορθωθοῦν τὰ πράγματα... ἂν θέλουμε δὲν μᾶς χωρίζουν... .

— Μὰ πῶς, ἀφ' οὗ ἡ νονά μου θέλῃ νὰ φύγω...

— Δὲν πειράζει, ἀρκεῖ νὰ μὴ θέλῃς σύ.

— Ἐγώ; καὶ ἅμα ἔλθῃ ὁ μπαμπᾶς νὰ με πάρῃ τί θέλεις νὰ κάμω;

— Ὅ,τι σοῦ πῶ ἐγώ... ἂν μ' ἀγαπᾶς... μου ὑπόσχασαι ὅτι θὰ κάμῃς ὅ,τι θὰ σοῦ πῶ ἐγώ;

— Σὰς τὸ ὑπόσχομαι, ἀλλά... δὲν βλέπω ἐλπίδα σωτηρίας... μου φαίνεται ὅτι θὰ σὰς χάσω... ἐκτὸς ἂν ἐλθῇτε καὶ σεῖς εἰς τὰ Μέγαρα.

— Ὅχι, θὰ μείνῃς ἐδῶ ὡς τὰς Ἀθήνας· σ' ἀγαπῶ καὶ θέλω νὰ ζοῦμε πάντοτε μαζὶ... ἀρκεῖ μόνον νὰ θέλῃς καὶ σύ...

Οὕτως ἐξηκολούθησεν ἐπ' ὀλίγον εἰσέτι ἡ ἀπέριτος συνδιάλεξις. Ὁ Λέων κατορθώσας νὰ προδιαθέσῃ τὴν νεάνιδα εἰς πᾶσαν μεταβολὴν ἢ θυσίαν, καὶ νὰ ἐκτιμήσῃ τὸ βαθὺ ἀγάπης αἶσθημα, ὅπερ ἔκλειεν εἰς τὰ παιδικὰ τῆς στήθη ἐκείνη, κατήλθεν ἠγχιαιστημένος ἐξ ἑαυτοῦ καὶ πλήρης ἐλπίδων.

Ἡ Βασιλικὴ μείνασα μόνη, ἀνελύθη καὶ πάλιν εἰς δάκρυα, ἅτινα πρὸς στιγμὴν εἶχον ἀποξηράνει τὰ ὠραῖα σχέδια τοῦ Λέοντος. Ὡ! τὴν ἐλύπει πολὺ ἡ διατάραξις τῆς γλυκείας ἐκείνης ζωῆς, μεθ' ἧς συνεμορφώθη ἤδη, ἡ ἀπότομος ἐκλειψίς τῆς ζηλευτῆς εὐτυχίας, εἰς ἣν ἐνετράφησεν ἐπ' ὀλίγον, καὶ ἡ ἐπιστροφή τῆς εἰς τὴν πτωχείαν καὶ εἰς τὴν ἀφάνειαν. Ὁμοιάζε πρὸς τυφλὸν ἀνοίξαντα ἐπὶ στιγμὴν τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα βυθισθῇ πάλιν εἰς τὸ σκότος... Πλὴν ἐξ ὅλων τῶν προσώπων καὶ τῶν πραγμάτων, ἅτινα ἔκλειε φεύγουσα, ἐλυπεῖτο περισσότερο τὸν Λέοντα, τὸν καλὸν φίλον, τὸν καρτερικὸν διδάσκαλον, τὸν φιλόστοργον ἀδελφόν... Καὶ εἶχε συλλάβει δι' αὐτὸν αἶσθημα μέγα καὶ βαθύ, τὸν ἠγάπησεν ὅσον οὐδένα ἄλλον ἐξ ὧν ἐγνώρισεν ἐν τῷ κόσμῳ, ἀπὸ τοῦ πατρός τῆς μέχρι τῆς θεραπαινίδος, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς. Μετ' αὐτοῦ, καὶ εἰς τὴν προτέραν ἐὰν ἐπέστρεφε πτωχείαν, θὰ ἦτο εὐτυχής... Ἦτο ἱκανὴ νὰ μισήσῃ τοὺς γονεῖς, τὴν ἀνάδοχόν τῆς, τοὺς πάντας, χάριν τῆς ἀγάπης ἐκείνου. Δὲν τὸ ἤξευρε πρὸ τῆς κρίσεως ταύτης· ἀλλ' οὐδεὶς εἰξεύρει ἐπίσης ὅτι πονεῖ τὸ στήθος, πρὶν ἢ διαστείλῃ τοὺς πνεύμονας διὰ μιᾶς εἰσπνοῆς...

Καὶ ἦτο ἔρωσ ἀληθῆς τὸ αἶσθημα ἐκεῖνο—καίτοι οὐδ' αὐτὴ τὸ ἐγίνωσκεν οὐδ' ὁ Λέων τὸ εἶχε νοήσει— ὁ πρῶτος ἔρωσ ἀγνὸς καὶ ἄσπιλος ὡσεὶ χιῶν, φύομενος εἰς τὰ μόλις ἐξογκούμενα στήθη παρθένου δέκα καὶ τριετοῦς. Ὁμοιάζε πρὸς τὰ φυτὰ ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων λανθάνουσι μὲν ὑπὸ τὴν γῆν μεγάλοι καὶ βαθεῖς οἱ βολβοί, πλὴν τὸ βλάστημα ἀνωθεν εἶνε μικρὸν ἀκόμη καὶ δυσδιάκριτον.

Ἦλθεν ὀλίγας ἡμέρας κατόπιν τῆς προσκλήσεως ὁ Κωνσταντῖνος Πλακιώτης. Ἡ ἀπρόοπτος ἐκείνη συμφορὰ εἶχε κατατράξει τόσο πολὺ τὸν Μιχαὴλ Ρόδιον, ὥστε πρῶτην φορὰν ἐδεικνύετο σκληρὸς καὶ ιδιότροπος, αὐτὸς ὁ τόσο ἀγαθὸς καὶ προσηνής. Ἐδέχθη στυγνῶς τὸν Μεγαρέα καὶ μετὰ τὰς πρώτας φιλοφρονήσεις του, τὰς ὁποίας ἤκουσε προφανῶς ἀνυπομονῶν, τῷ εἶπεν ἀποτόμως νὰ πάρῃ τὴν θυγατέρα του καὶ νὰ φύγῃ. Ἐμβρόντητος ὁ ἀτυχῆς Πλακιώτης μόλις ἐτόλμησε νὰ ψιθυρίσῃ ἐν δειλὸν καὶ ἀπελπι— Διατί;

— Δὲν θὰ σοῦ δώσω λόγον· ἀπήντησεν ὁ Ρόδιος, ἔτσι θέλω, νὰ φύγῃ.

— Καλὰ νὰ φύγῃ, ὅπως ὀρίζεις· μὰ τί σὰς ἔκαμε, δὲν μοῦ λὲς νὰ ξεύρω, ποῦ εἶμαι πατέρας;

— Ἐχομε καὶ παράπον· δὲν σου φθά-

νει ποῦ τὴν εἶχαμε τόσο καιρὸ σπῆτι μας, παρὰ θέλεις νὰ σοῦ ποῦμε τί μας ἔκαμε καὶ τί δὲν μας ἔκαμε... πρέπει νὰ σοῦ δικαιολογηθοῦμεν τάχα; μὴ εἶσαι ἀχάριστος, καυμένη κουμπάρε!

— Εἰς μάτην ἐπέμεινεν ὁ Πλακιώτης ἐρωτῶν. Ἦτο ποτὲ δυνατὸν νὰ εἶπη ὁ ἀριστοκράτης τῶν Ἀθηῶν πρὸς τὸν πτωχὸν Μεγαρέα, «Ὁ υἱὸς μου ἠγάπησε τὴν θυγατέρα σου!» Ἐκτὸς τούτου καὶ ἄλλος ὑπῆρχε λόγος μυστικός, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν ἐδύνατο νὰ συγκαταβῇ ὁ Ρόδιος ἀπέναντι τοῦ Πλακιώτη. Ἐπὶ τέλους τῷ ἀνήγγειλε ζηρῶς ὅτι, ἀντι τῶν ὑποχρεώσεων, τὰς ὁποίας εἶχον ἀναλάβει πρὸς τὴν ἀναδεκτὴν των, ἡ μὲν κυρία τῇ ἐχάριζε τὰ ἐνδύματά τῆς καὶ τὰ κοσμήματα, αὐτὸς δὲ 10,000 φράγκων ὡς προῖκα. Καὶ τὸν ἀπέπεμψεν.

Ἦλπισε νὰ μάθῃ πολὺ πλείονα περὶ τῶν διατρεχόντων παρὰ τῆς κυρίας Ροδίου· ἀλλ' ἡ υπερήφανος δέσποινα, μένεα πνέουσα, ἠρνήθη νὰ τον δεχθῇ. Οὕτω καὶ χειρότερον φέρονται πάντοτε οἱ πλούσιοι γονεῖς πρὸς τοὺς πτωχοὺς, τῶν ὁποίων ἀγαπᾶ τὴν κόρην ὁ υἱὸς των.

Τελευταῖον καταφύγιον ἔμεινεν εἰς τὸν τεταπεινωμένον πατέρα ἡ θυγάτηρ του. Ἡ Βασιλικὴ βεβαίως δὲν θὰ τῷ ἠρνεῖτο τὴν ἀλήθειαν· ἀλλ' ἀτυχῶς οὐδ' αὐτὴ ἐγίνωσκε συγκεκριμένως τὴν αἰτίαν τῆς ἀποπομπῆς τῆς. Ἐσιώπα κλαίουσα ἡ νεάνις, ἀφ' οὗ μάλιστα ἐθεώρησε πρέπον, ὀρμεφυτῶς σχεδόν, νὰ μὴ εἶπη πρὸς τὸν πατέρα τῆς τὴν αἰτίαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἤκουσε παρὰ τοῦ Λέοντος. Ἄλλως τε, τὸ ὅτι τὴν ἠγάπα ὁ Λέων καὶ ἐζήλευον οἱ ἄλλοι, ὅσον εὐλογοφανὲς ἦτο δι' αὐτὴν καὶ ἐπλήρου τὴν καρδίαν τῆς, δὲν ἐνόμισεν ὅτι ἦτο συγχρόνως ἀρκετὸν νὰ ικανοποιήσῃ πατέρα σχεδόν προσβεβλημένον καὶ ζητοῦντα τὴν αἰτίαν τῆς προσβολῆς.

Ἔπεται συνέχεια.

ΓΡ. Δ. ΕΒΝΟΠΟΥΛΟΣ

Λήξαντος τὴν 31^η Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς τοὺς προπληρώοντας τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των, ὡς καὶ εἰς τοὺς νέους ἐγγραφησομένους:

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομίδιον περιέχον: τὴν *Εἰρήνην*, τὴν *Δύστηνον Γυναῖκα*, τὴν *Φωτεινὴν*, τὸν *Λακωνισμόν*, τὰ *Στρογγυλὰ Λόγια*, *Μεθύσου Τέλος*, τὸν *Εὐτυχῆ Γάμον*, καὶ τὴν *Ζηλοτυπίαν*.